

Z OBSAHU	Církev: příslušnost k Božímu lidu. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Pohled na liturgii: Odkaz osvícenství liturgickému hnutí	06
	Mučedníci komunismu: Blahoslavený Anton Durcovici	09
	Dítě na okraji společnosti. Výzva pracujícím rodičům	10

TRADICE OTCŮ

Z poučení svatého Štěpána Uherského synovi (kolem 969–1038)

Nejdražší synu, především ti přikazuji, radím a kladu na srdce: Chceš-li dělat čest královské koruně, uchovávej a opatruj katolickou a apoštolskou víru tak pečlivě, abys dával příklad všem, které ti Bůh podřídil. V královském paláci má hned po víře své místo Církev. Založil ji Kristus a on je její hlavou. Potom jeho údy, totiž apoštolové a svatí Otcové, ji dále sázeli, pevně budovali a šířili po celém světě. [...]

Nedopusť, aby dobro, které nám udělila Boží láska bez našich zásluh, bylo tvou liknavostí, leností a nedbalostí zničeno a zaniklo.

Můj nejmilejší synu, radosti mého srdce a naděje budoucího pokolení: vždycky a při všem měj soucitné srdce; buď milostivý nejen k své rodině a příbuzným, ke knížatům, předákům a bohatým lidem, k sousedům a domácím obyvatelům, ale i k cizincům a ke všem, kdo se na tebe obrátí. Vždyť dobrotivé jednání tě povede k nejvyšší blaženosti. Buď milosrdný ke všem, kdo trpí násilím, měj stále na mysli příklad Pána: *Milosrdenství chci, a ne obět*. Měj trpělivost se všemi, nejen s mocnými, ale i s bezmocnými.

A také buď statečný, aby ses nevynášel, když se ti něco podaří, ani nebyl v protivenství skleslý. Buď také pokorný, aby tě Bůh povýšil na tomto i v budoucím světě. Buď opravdu mírný a nikoho netrestej ani neodsuzuj přes míru. Buď tichý, aby ses nikdy nevzpíral spravedlnosti. Buď šlechetný, abys nikdy nikoho nerozvázně nepotupil. Buď počestný, aby ses vyhnul všemu zápachu zlé žádostivosti jako ostnu smrti.

Toto všechno, co jsem uvedl, skládá dohromady královskou korunu. Bez toho nikdo nemůže vládnout zde na zemi ani dopředu do království věčného.

Apokalypsa, klášter Osogovo, Makedonie. Foto: Edal/Anton Lefterov, Wikipedia

Zkouška důvěry v Pána dějin

V těchto dnech uplývá sto let od rozpoutání velké války, která dostala záhy přídomek světová a zanedlouho i své pořadové číslo. Proč světová? Nikoli proto, že vypukla na celém světě anebo ji všichni lidé na světě chtěli vést. Měla však dopad na celý svět, i když žádný její účastník nezvítězil, ale všichni prohráli. Výdobytek Francouzské revoluce (zvané rovněž velká) v podobě všeobecné branné povinnosti umožnil, aby si lidé v dosud naprosto nevídaném počtu 60 milionů vzájemně a poměrně namátkově usilovali o život. Nebylo v tom nic osobního.

„Zbytečné krveprolití“, jak tuto válku nazval tehdejší papež Benedikt XV., však příčinu účinnou zajisté mělo. Veřejnosti však zůstává skryta a nelze vyloučit, že má také okultní povahu. Těžko věřit

tomu, že spravedlivou pohnutkou mělo být potrestání jednoho národa za kriminální čin spáchaný několika jeho popletenými příslušníky podle principu kolektivní viny. Rakousko-uherská monarchie však nebyla o nic prohnilejší než jakýkoli jiný stát té doby. Má však nějaká pozemská moc právo vyžadovat po někom, aby se slepou poslušností nasazoval vlastní život a usiloval o životy druhých, ať už jde o císaře pána, její královské veličenství či republiku? A pokud toto právo existuje, nemělo by zůstat právem v obou směrech, tedy také od občana ke státu? A to tím spíše, vezme-li se v úvahu dnešní vyhoceně odosobněný a odlišněný způsob boje, který v neposlední řadě připravuje o život lidi zcela bezbranné.

Dokončení na str. 3

Foto: <http://www.cmczs.org>

Konec křesťanů v Mosúlu

Džihádisté z Islámského státu Iráku a Levanty, kteří od 9. června kontrolují Mosúl, nařídili místní správě, aby přestali poskytovat jakoukoli potravinovou pomoc a plynové bomby šíitům, kurdům a křesťanům. Potvrdila to agentura *Fides*. Reprezentant kalifátu v Mosúlu Fadel Junis oznámil, že jakékoli porušení tohoto nařízení bude potrestáno podle zásad šarií.

Kromě zákazu humanitární pomoci požadují džihádisté také výpalné. Potvrdil to světící biskup chaldejsko-katolického patriarchátu Šlemon Vardúní.

Okolní obce jsou přeplněny uprchlíky z Mosúlu. Chybí pitná voda a proud.

Džihádisté stanovili pro křesťany ultimátum, podle něhož musí Mosúl opustit, pokud nechtějí přestoupit k islámu nebo zaplatit výpalné šariatickým soudům. Jinak jim hrozí smrt. Džihádisté také zapálili sídlo syrsko-katolického biskupa.

Prchajícími křesťanům berou džihádisté peníze, auta a další věci, takže uprchlíci musejí jít do nejbližších křesťanských vesnic v letním vedru pěšky.

Fides, Kathnet, Sir

Další číslo RC Monitoru

Další číslo *RC Monitoru* (17/2014) vyjde až v září, ke dni 14. září 2014. Všem našim čtenářům, příznivcům a dobrodincům přejeme a vyprošujeme pokojné dny.

redakce RC Monitoru

Prohlášení Výboru na obranu rodičovských práv

Výbor na obranu rodičovských práv (VORP) již delší dobu se znepokojením monitoruje situaci ohledně novely školského zákona. Dne 19. července 2014 vydal následující prohlášení: „Domníváme se, že současné vedení ministerstva školství postupuje s cílem omezit většinu alternativních vzdělávacích postupů i institucí, které je nabízejí, aniž by přitom dokázalo garantovat potřebnou kvalitu veřejných škol, tak aby rodiče měli možnost vždy a všude dávat své děti do škol, kde získají vzdělání a výchovu podle jejich představ a priorit. To je významným zásahem do rodičovských práv a znamená to omezení možnosti zvolit pro své dítě typ vzdělání a výchovy, který považují za vhodný.

Sníží-li se počet žáků nestátních škol, ať už z důvodu jejich krachu či kvůli zvýšení školného, které si již jejich rodiče nebudou moci dovolit, přejdou tyto děti do škol veřejných zřizovatelů. Je toto skutečným, byť nepřiznaným zájmem ministerstva školství?

Omezení dotací soukromým a církevním školám tak nejenže může mít likvidační dopad na řadu těchto institucí, ale může ve svých důsledcích znamenat místo úspor naopak nárůst státních výdajů – což ovšem návrh novely nijak nezohledňuje.

Podobná situace je i u tzv. lesních školek a domácího vzdělávání – oba tyto způsoby vzdělávání stojí státní rozpočet mnohem méně peněz než klasická veřejná školská zařízení, přesto jsou jim ze strany státu neustále házeny klacky pod nohy. Jako rodiče přející si pro sebe a své děti svobodu volby ve vzdělávání se ptáme ministerstva školství, proč?

Důrazně vyzýváme všechny dotčené a ohrožené instituce k jednotnému postupu proti svévoli ministerstva.“

VORP také inicioval petici proti krácení dotací soukromým a církevním školám: http://www.petice24.com/stop_kraceni_dotaci_soukromym_a_cirkevnim_kolam

VORP

Osvobozená súdánská křesťanka se setkala s papežem Františkem

Paní Meriam Ishagová, súdánská křesťanka odsouzená k trestu smrti, se po svém osvobození spolu se svými dětmi a manželem setkala s papežem Františkem. Letos v květnu byla ve své vlasti odsouzena k trestu smrti za údajné odpadlictví od islámské víry. Na nejvyšší trest, jemuž mělo ještě předcházet sto ran bičem za údajné cizoložství kvůli sňatku s křesťanem, čekala ve vězení ve vysokém stupni těhotenství spolu s dvacetiměsíčním synem. Na konci května ve tvrdých vězeňských podmínkách a s řetězy na nohou porodila dceru Mayu. Súdánský soud ženu 23. června osvobodil, avšak vzápětí byla opětovně zadržena při pokusu o vycestování ze země.

Po konečném propuštění se paní Meriam spolu s rodinou uchýlila na velvyslanectví Spojených států v Chartúmu. Po vyřízení formalit se jim nakonec podařilo definitivně vycestovat. První etapou jejich cesty se stala Itálie, která se od samého počátku v tomto případě diplomaticky angažovala.

Papež poděkoval Meriam a její rodině za odvážné svědectví stálosti ve víře. Meriam také poděkovala papeži za podporu a sílu, které se jí dostalo od něj a od mnoha věřících i lidí dobré vůle.

RaVat, TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 480 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Evropský soud: Manželství homosexuálů není lidským právem

Nejvyšší soud pro lidská práva v Evropě odmítl uznání požadavku zavedení „práva“ na manželství osob stejného pohlaví, když řekl transsexuálovi (bývalému muži, nyní ženě, a jeho manželce), že by jim měl postačovat civilní svazek.

Evropské zákony v oblasti lidských práv nevyžadují, aby členské státy EU „zaručovaly párům stejného pohlaví možnost uzavřít manželství“, uvádí se v rozsudku soudu v kauze, která otestovala nejkrajnější hranice možností v oblasti práva.

Rozsudek tak jasně kodifikoval postavení homosexuálů v Evropě v situaci, kdy v řadě zemí Evropy aktivisté za „právo na manželství homosexuálních dvojic“ již přímo připravují politické podhoubí pro vznik takové legislativy. Homosexuálním aktivistům tak bylo řečeno, že manželství osob stejného pohlaví není lidským právem.

Soud potvrdil, že ochrana instituce tradičního manželství je opodstatněným státním zájmem – implicitně tak podpořil názor, že vztahy mezi osobami stejného pohlaví nejsou totožné s manželstvím mezi mužem a ženou, a může s nimi být v oblasti práva nakládáno rozdílně. V rozsudku se uvádí, že evropské zákony v oblasti lidských práv uznávají „základní právo muže a ženy uzavřít manželství a založit rodinu“ a „zakotvují tradiční pojetí manželství jako svazku mezi mužem a ženou“. Tím je řečeno, že neexistuje žádný evropský konsensus o manželství osob stejného pohlaví, protože pouze 10 ze 47 zemí se právně zavázalo je umožňovat.

C-fam, RC, Aliancia za rodinu

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

První světová válka prokázala nejspíš jen jedno, že totiž jejím účelem nebylo nic jiného než samotné vraždění, jehož masovost dokonce přinesla větší profit. Deset milionů obětí, z nichž 20 % bylo zcela neozbrojeno, poskytlo investorům kromě finančních zisků zřejmě i pocit bohorovnosti. Dodatečně pak byla vylíčena také kolektivní pozitivita. Vznik Československa je údajně jedním z nich. Tak se namísto uklidnění kuly ideologie, které se implantovaly do společností, spolu s nespravedlnostmi, děsem i fanatismem, jež s sebou válka přinesla. Tak byl člověk připravován k dalšímu vražednému střetu, jehož opodstatněnost se paradoxně jevila ještě přesvědčivěji než v prvním případě.

Druhá válka byla ještě světovější než ta první. Propašovala do všeobecného lidského povědomí komunistický blud jakožto pokrok. Byla akcelerována globalizace, jejímž principem je vraždění a lhaní ve velkém. Dozrává koukol zasetý prvotním hříchem. Člověk je tak ještě více pokoušen, aby se vzdal své osobní identity bratra ostatních Božích dětí a přestal být obrazem Boha, který je láska.

Všem zjevná dějinná událost velké války je především zkouškou důvěry v Pána dějin a pokouší k odpadu od tajemství víry. Nese v sobě znaky „války proti Beránkovi“, řečeno slovy Apokalypsy (Zj 17,14). Je sice čím dál zřejmější, kdo je vládcem tohoto světa, ale nebere se už stejný zřetel na dočasnost jeho vlády. V roce 1968 byl pobyt okupačních sovětských vojsk na území Československa „smluvně“ definován jako dočasný, což mnohé naklánělo k malomyslnému výkladu, že to bude na věčné časy. Tehdejší všudypřítomná politická hesla o spojenectví s mocným sousedem to potvrzovala. Stejně beznadějný výklad dějin ohrožuje i dnešního člověka.

Tím spíše, že mediální komunikace jako by vstupovala do stadia naprosté neprůhlednosti, zvláště pokud jde o světové dění. O to mocnější a zásadnější jsou přítom emoce, které tato komunikace vzbuzuje s využitím všech dějinných peripetií a pohrom, kterými lidstvo prošlo. Jsou to nenávist a pohrdání nebo beznaděj a sklíčenost. V obou případech jde však o podvrtné iluze, které mají zastírat přítomnost Beránkovu, vládu jediného a pravého Stvořitele a Pána.

P. Milan Glaser SJ, Radio Vaticana

SLOVO KNĚZE

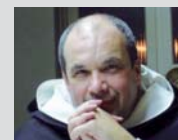
V době stého výročí propuknutí první světové války máme možnost zauvažovat o hodnotě míru. Zdá se nám nepochopitelné, jak mohou jedni lidé pozvednout zbraně proti druhým. Proč se lidé navzájem nenávidí? Proč se rozhodují použít vůči sobě násilí? Vždyť mohou také žít vedle sebe v míru, vzájemně úctě a respektu. Zavinění války je vždy do nebe volající nespravedlnost, obrovské morální a potažmo materiální zlo. Každý má mravní povinnost uchovávat mír, být tvůrcem pokoje a konat maximum pro odvrácení ozbrojeného konfliktu.

Ani přestálé tragédie dvou světových válek nejsou dnes dostatečnou pojistkou proti vypuknutí války nově. Vidíme to v Sýrii, Izraeli, na Ukrajině i v Iráku. Geopolitické a ekonomické zájmy mocných opět převažují nad hodnotou života obyvatel, nad hodnotou míru.

Vzpomínám, jak papež svatý Jan Pavel II. vícekrát varoval USA a Velkou Británii před napadením Iráku roku 2003. Marně. Husajnov režim nebyl spravedlivý, ale celkově zde žili lidé různých etnik i náboženství v míru a pokoji. To jsou hodnoty, které by měly mít rozhodující vliv. Čas dal papeži za pravdu. Chemické zbraně se nenašly, demokracii se imputovat nezdařilo a celá země s miliony lidí se přivedla k rozvratu a vnitřní válce. Podobně negativní vliv mají západní mocnosti i na vývoj konfliktu v Sýrii i jinde. Západní činitelé dnes tápou v tom, která jsou vlastně ta lidská práva, a tak je už nedokážou ani ve vlastní zemi ani jinde zajistit.

Proto raději naslouchejme papežům. I současnému – Svatému otci Františkovi: „Bratři a sestry, nikdy válka! Nikdy válka! Myslím zvláště na děti, jimž je odnímána naděje na důstojný život, na budoucnost: na děti mrtvé, raněné, zmrzačené, osiřelé, na děti, které si hrají s válečnými troskami, na děti, které se neumějí smát. Prosím, zastavte! Z celého srdce vás prosím! Je čas zastavit! Zastavte se, prosím... Válkou se přichází o všechno a mírem se neztrácí nic.“

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

CÍRKEV: PŘÍSLUŠNOST K BOŽÍMU LIDU

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Dirk Bouts: Mojžiš a hořící keř (1450–1475). Foto: Wikimedia Commons

V první katechezi o Církvi jsme začali od iniciativy Boha, který se rozhodl vytvořit lid nesoucí jeho požehnání všem národům země. Začíná u Abraháma a potom s velkou trpělivostí, které má Bůh velmi mnoho, připravuje tento lid Starou smlouvou, až z něj v Ježíši Kristu učiní znamení a nástroj jednoty lidí mezi sebou i s Bohem (srov. *Lumen gentium*, 1). Nyní se budeme zabývat tím, jaký význam má pro křesťana *příslušnost* k tomuto lidu. Budeme mluvit o příslušnosti k Církvi.

Patříme k Církvi

Nejsme izolováni a nejsme křesťané z titulu jednotlivce, každý na svůj vlastní účet. Nikoli. *Naši křesťanskou identitou je příslušnost!* Jsme křesťané, protože patříme k Církvi. Je to jako příjmení. Pokud jméno zní „jsem křesťan“, příjmením je „patřím k Církvi“. Je krásné vnímat, jak je tato příslušnost vyjádřena

Bůh se zjevuje jako Bůh, který uzavřel smlouvu s našimi otci, a volá nás, abychom vstoupili do tohoto vztahu, jenž nás předchází.

také ve jménu, které Bůh připisuje sobě samému. V odpovědi, kterou dává Mojžíšovi v nádherné epizodě s „hořícím keřem“ (srov. Ex 3,15), se totiž definuje jako *Bůh otců*. Neříká: Já jsem všemohoucí, nýbrž *Já jsem Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův*. Takto se Bůh zjevuje jako Bůh, který uzavřel smlouvu s našimi otci, zachovává věrnost této smlouvě a volá nás, abychom vstoupili do tohoto vztahu, který nás předchází. Tento vztah Boha s jeho lidem předchází nás všechny, pochází z oné doby.

Nikdo se nestává křesťanem sám od sebe

Myslíme proto nejprve s vděčností na ty, kteří nás předešli a kteří nás do Církve přijali. Nikdo se nestává křesťanem sám od sebe! Je toto jasné? Nikdo se nestává křesťanem sám do sebe. Křesťané nevznikají v laboratoři. Křesťan je součástí lidu, který přichází z daleka. Křesťan patří k lidu, který se jmenuje Církev, a Církev jej činí křesťanem: v den křtu a potom během katechezí atd. Nikdo se však nestane křesťanem sám od sebe. Věříme-li, umíme-li se modlit, známe-li Pána a nasloučáme-li jeho Slovo, cítíme-li jeho blízkost a rozpoznáváme-li jej v bratřích, pak proto, že jiní před námi žili víru a potom nám ji předali. Víru jsme *dostali* od svých otců, svých předků a oni nás víře učili. Zamysleme-li se nad tím, kolik nám drahých tváří se nám v této chvíli vybaví! Mohou to být tváře našich rodičů, kteří pro nás žádali křest, našich prarodičů nebo dalších příbuzných, kteří nás učili znamení kříže a prvním modlitbám. Já si stále pamatuji tvář řeholní sestry, která mne učila katechismus, stále se mi vybavuje. Ona je jistě v nebi, protože je svatá žena. Stále si ji pamatuji a děkuji za ni Bohu. Anebo je to tvář faráře či jiného kněze nebo sestry, katechety, kteří nám předávali obsah víry a umožnili nám růst jakožto křesťanům. Toto je Církev: velká rodina, do níž jsme byli přijati a v níž se učíme žít jako věřící a ucedníci Pána Ježíše.

Kráčíme společně s ostatními

Tuto cestu můžeme žít nejenom *díky* jiným lidem, ale *společně* s ostatními lidmi. V Církvi neexistuje nějaké „udělej si sám“, neexistují „sóloví hráči“. Kolikrát jen papež Benedikt popisoval Církev jako církevní „my“! Občas lze slyšet, jak někdo říká: Věřím v Boha, věřím v Ježíše, ale Církev mne nezajímá. Kolikrát jen jsme to slyšeli? A tak to nejde. Někdo chce mít osobní, přímý a bezprostřední vztah s Ježíšem Kristem mimo společenství a prostřednictví Církve. To jsou

nebezpečná a škodlivá pokušení. Jsou to, jak říkal velký Pavel VI., absurdní dichotomie. Je pravda, že kráčet společně je náročné a někdy to může být namáhavé. Může se stát, že některý bratr či nějaká sestra nám působí problém nebo nám vadí. Pán však svěřil svoje poselství spásy lidem, nám všem, svědkům. A v našich bratrích a sestřích s jejich dary a omezeními nám jde vstříc a dává se poznat.

A to je příslušnost k Církvi. Pamatujte si dobře: být křesťanem znamená patřit k Církvi. Jméno je křesťan, příjmením je příslušnost k Církvi.

Prosme Pána, aby nám na přímluvu Panny Marie, Matky Církve, udělil milost nepodlehout nikdy pokušení myslit si, že se můžeme obejít bez druhých, bez Církve, že se můžeme zachránit sami a být laboratorními křesťany. Naopak,

není možné milovat Boha a nemít rád bratry, nelze milovat Boha mimo Církev. Není možné být ve společenství s Bohem a nebýt v Církvi. Nemůžeme být dobrými křesťany jinak než spolu se všemi, kteří se snaží následovat Pána Ježíše, tedy jako jediný lid, jedině tělo, kterým je Církev.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

KUDY K JEDNOTĚ

Dobrý den – a náš tatínek už s námi nebydlí, odstěhoval se za jinou paní. Oni se totiž s maminkou moc hádali, ale teď už budou kamarádi! – Jistě dobře znáte tyhle „milosrdné“ lži. Já jsem je naposled uslyšel před dvěma lety v Praze od dvou krásných holčiček odnaproti. Překvapilo mě nicméně, když jsem téměř táž slova nedávno četl v dopise anglikánského primase papežovi. Synod anglikánské církve odsouhlasil biskupství žen, což přirozeně maří šance na plnou a viditelnou jednotu s anglikány, která se ještě před třiceti lety zdála na dosah ruky. Canterburský arcibiskup nicméně píše, že nějaké ty potíže se asi objeví, věří však, že naše přátelství zesílí. Zkrátka anglický černý humor.

Papež František mezitím nenápadně, vlastními cestami, využívá starých přátelství směřuje k největšímu ekumenickému přelomu posledních desetiletí. Mám na mysli smíření s evangelikálními křesťany. Je to dnes nejdynamičtější proud protestantismu. Velmi rozmanitý, málo institucionalizovaný a silně expanzivní, zejména v Asii, Africe a obou Amerikách.

Problém je v tom, že evangelikální křesťany ekumenismus příliš nezajímá. Ani Světové radě církví se nepodařilo navázat s nimi spolupráci. Papež František vyvíjí tímto směrem trvalé úsilí. A je to naprosto pochopitelné. Pokud nám opravdu záleží na ekumenismu, měli by pro nás být evangelikálové hlavním předmětem zájmu. František je zná ještě z Buenos Aires. Tam také učinil první kroky. V posledních měsících se

P. Jeffrey Steenson, představený ordinariátu pro bývalé anglikány, slaví mši svatou. Foto: <http://www.catholic.org>

Ekumenismus, jeho cíl je stále obtížněji představitelný. A přece nechybí znamení budící naději.

několikrát setkal s lidry různých skupin. A 28. července odcestoval 200 km za Řím, aby jednu z těchto komunit navštívil. Papež evidentně prolamuje ledy. Chce, aby padly zdi nepřátelství a aby nás i letniční považovali za bratry. Jde daleko. Omluvil se za nepřátelské nastavení katolíků vůči těmto společenstvím. Vystupuje s velkou pokorou a mírností. Někdy se až může zdát, že zachází příliš daleko. Mu-

síme však mít na paměti, že je to mírnost plynoucí z poslání pastýře, který hledá ztracené ovečky.

Dovede nás papež k jednotě s letničními církvemi? Sjednotí se katolická církev s anglikánskou? Ekumenismus, jeho cíl je stále obtížněji představitelný. A přece nechybí znamení budící naději. Ve chvíli, kdy se cesty katolíků a anglikánů stále více rozcházejí, objevuje se v anglikánské církvi skupina biskupů, pastorů a laiků, kteří se chtěli smířit s katolickou církví už nyní, zachovávajíce přitom anglikánské tradice. Tak vznikl před třemi lety ordinariát pro bývalé anglikány. Také mezi evangelikálními křesťany najdeme podobný případ. Letos v březnu, nezávisle na úsilí papeže Františka, dožrál ke konverzi jeden z nejvýznamnějších lídrů mezi evangelikály: švédský pastor Ulf Ekman. Nijak to nerelativizuje význam dosavadního ekumenického úsilí. Právě katolicko-anglikánský dialog dovolil pochopit, které anglikánské tradice lze přenést do katolické církve, a Ekmana by katolicismus nezaujal, kdyby se nesetkal se vstřícnými katolíky. Ukazuje to, že veškeré ekumenické úsilí má svůj smysl. Pouze samo završení tohoto procesu je jiné, než se na počátku očekávalo.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

POHLED NA LITURGII

Odkaz osvícenství liturgickému hnutí

Původ liturgického hnutí leží v osvícenství 18. století. Jak se podstatné rysy tohoto období promítly do církevního života a vývoje liturgie?

Waldemar Trapp ve své studii *Vorgeschichte und Ursprung der liturgischen Bewegung*¹ zkoumá a hodnotí velké množství ilustrativního materiálu o tom, jak v dobrém či špatném smyslu působilo osvícenství. Jaké závěry lze vyvodit z jeho výzkumu?

Klíčové principy osvícenství

I když se radikální osvícenství „západní Evropy“ – Trapp tím míní v zásadě Francii, Anglii a Skotsko – na německé půdě nikdy nestalo masovým hnutím, přesto mělo svůj vliv, jenž lze vysledovat v proudění myšlenek přes rýnská knížecí biskupství do Rakouska, Bavorska a zbytku jižního Německa. Tam se spojovalo se šířením severoněmeckého racionalismu z Kantova Pruska a Saska Christiana Wolffa. Jeho klíčovými principy byly: utilitářská nebo pragmatická filozofická infrastruktura, pro niž je klíčem k pravdě štěstí nebo užitečnost; antropocentrismus; převaha etických hodnot nad přísné náboženskými; snižování významu pojmu zvláštního zjevení ve prospěch náboženství v mezích rozumu, kdekoli to bylo možné; v estetice ideál vznešené prostoty, *edle Einfalt*. Později budu probírat škodu, kterou mohou způsobit myšlenky „vznešené prostoty“, ale prozatím si všimněme Trappova soudu, že tento konkrétní rys radikálního osvícenství vedl k liturgii „střízlivé a chladné jako klasicismus, protože byla nesena jen intelektem, a nikoli životem jako celkem.“²

Dopad na liturgii

Výsledek extrapolace širších motivů osvícenství do oblasti liturgie byl trojí: požadavek zjednodušení liturgie, důraz na její povahu sociální užitečnosti nebo budování společenství a trvání na tom, že co největší srozumitelnost či rozumnost morálně povznese ty, kdo se její pomocí klanějí Bohu.

Vliv církevních hnutí

Trapp upozorňuje na způsob, jak některá katolická hnutí v 18. století, ve větší či menší míře odchylná, jednak napomáhala vytváření tohoto komplexu strategických zájmů, jednak z něj těžila. Pozdní jansenismus, který sleduje svůj augustiniánský ideál z 5. století ve srovnání se soudobou římskou církví, prosazoval aktivní účast laiků na liturgii a užívání národního jazyka jako znaků *Urchristentum*, znamení prapůvodní autentičnosti,

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

od níž se papežská církev se svými průměrnými standardy křesťanského učednictví bolestně odchylna. Galikanismus a febronianismus, které se zajímaly více o církevní strukturu než o spiritualitu, zdůrazňovaly užívání národního jazyka jako vhodný projev národní či místní církve a právo určitých skupin biskupů, nebo vlastně i jednotlivých biskupů, v rámci západního patriarchátu měnit přijatou liturgii. Vitus Anton Winter, teolog ovlivněný myšlenkami *Aufklärung*, volal po celebraci *versus populum* a udělování svátostí v národním jazyce, kdyko-

li je to možné, nejen při osobních nebo příležitostných modlitbách – řekněme zpovědi nebo pohřebním obřadu – ale i v rámci veřejné liturgie.³

Zásahy státu

V roce 1785 rakouská vláda, která se právě nacházela v josefínské fázi přepjatého intervencionismu v církevních záležitostech, podporovala posuny směrem k „deklerikalizaci“ liturgie tím, že prostřednictvím vídeňského kancléřství hlásala názor, že není třeba, aby každý kněz denně celebuloval. Pod vlivem kongresu v Emsu roku 1786 s jeho výrazně galikánsko-febronianským charakterem přistoupil habsburský stát k nařízení odstranění nadbytečných oltářů a obrazů a obecně k návratu k čistotě a prostotě prvotní církve, *prise de position*, které opakovali takoví biskupové, jako byl arcibiskup-kurfürst trevírský.

Antidevotionalismus

Trapp si v této souvislosti všimá silného antidevotionalismu osvícenských reformátorů liturgie, jejich nepřátelství vůči církevním bratrstvům, procesím, pouťm, takovým lidovým pobožnostem, jako je růženec a požehnání, i vůči tomu, co pokládali za nadměrnou úctu ke svatým. Vysvětlení tohoto obrazoborectví částečně spočívá v jejich přesvědčení, že odstranění těchto středověkých a barokních excesů usnadní opětovné spojení s protestanty. Útok na církevní bratrstva je obzvláště nápadný ve světle nedávné studie historiků počátku novověku, která ukázala, jak nepostradatelná tato bratrstva v 17. a 18. století byla při vytváření tzv. „Evropy věřících“. Moderněji řečeno tvořila „síť“ pravověrných katolíků, často sdružovala značné procento mužské populace ve městech a měla propracovaný komunikační systém, který do velké míry připravil půdu pro mobilizaci katolických

laiků v období po Francouzské revoluci.⁴ Když radikální katolické osvícenství dalo do protikladu liturgii a pobožnosti, neuvědomilo si, že pobožnosti představují významné ztělesnění křesťanského mysticismu, které živí liturgický život a zároveň je jím vyživováno.

Přebujelý didaktismus

Trapp usilovně zdůrazňuje to, co přes povrchní podobnosti pokládá za diametrální rozdíl mezi osvícenskými liturgisty a liturgickým hnutím v jeho vlastní době. Za prvé se hnutí 18. století odlišovalo přebujelým didaktismem. Například Franz Oberthur, který definoval bohoslužbu jako „slavnostní způsob vyučování, vyživování a propagace náboženství v křesťanské církvi“⁵, pokládal vyučování za hlavní cíl liturgie: odtud jeho odmítání například loretánské litanie jako bezúčelné. Něco, co neposkytuje konkrétní ponaučení, ale shromažďuje lyrickou přemíru prastarých obrazů soustředěných na předmět zbožnosti, může být pro takový způsob uvažování těžko jiné než zbytečné. Trapp také poukazuje na to, že se liturgie zmocnilo moralizování. Winter (také považoval „nábožensko-mravní osvícení intelektu“ za prvotní cíl liturgie, přičemž zdokonalení srdce přišlo hned potom. Trapp se opět distancuje od špatně pojatého či jednostranného ekumenismu na straně těchto komentátorů a dochází k závěru, že na jedné úrovni jejich nechť k mariánským modlitbám, kultům světců, pobožnosti k Nejsvětějšímu Srdci a užívání obrazů a svátostin vyplývala z touhy zmírnit námitky reformovaných proti katolické církvi.⁶ Na jiné úrovni byla kampaň proti těmto věcem motivována nedostatečným učením o modlitbě a kontemplaci, jaké nacházíme v pojednání Felixe Antona Blaua o uctívání obrazů z roku 1788, kde poznamenává, že i když je modlitba nejvznešenější povinností člověka, je jí pouze proto, že slouží k tomu, aby uskutečňování jeho stavovského povolání bylo „jasnější, příjemnější, pozhnanější“⁷.

Další rysy

Osvícenští liturgisté našemu pohledu nabízejí dva další rysy, které na nás mohou působit dojmem skličujícího *déjà vu*.

Za prvé prosazovali představu, že pastýři – zde míněno farní kněží – mají právo upravovat jednotlivá slavení liturgie, jestliže se tím liturgie lépe přizpůsobí své dvojí roli, na jedné straně vysvětlování náboženských pravd a povinností a na straně druhé navozování změny v životech věřících. A za druhé jsou jaksi fixováni na čtvrté století. Pro Wintera se v liturgii čistota pojetí, vznešená prostota a správné pořadí jejích částí projevovaly jen do 30. let 4. století.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Liturgie je teocentrická, zpřítomňuje vykoupení a působí spojení s Bohem skrze vtělené Boží Slovo, našeho Velekněze, jenž je v ní reálně přítomen.

Základní rozdíly

Trapp ze svého vlastního pohledu, kdy schvaluje určité rysy praktického programu osvícenských liturgistů, ale nesnáší teoretické principy, na nichž byl jejich program vybudován, nyní stojí před určitým dilematem. Jak si může být člověk jist, že to první uvede hlavním vchodem, aniž by zjistil, že to druhé už sedí v hale? Tuto potíž řeší tím, že uplatňuje *Grunddifferenz*, rozdíl v samotné podstatě obou jevů tehdejšího hnutí a hnutí teď. Osvíc-

enský program měl bohužel subjektivní základ; ten ve 20. století má naštěstí základy objektivní. Liturgisté období *Aufklärung*, domnívá se Trapp, se zabývali procesem *návratu ke kořenům* rané Církve, jen když se jim to hodilo: to jest jen když patristická praxe náhodou odpovídala tomu, co si osvícenci stejně přáli, především odstranění překážek prostého náboženství osvícenského člověka. Někdy chtěli správnou věc, ale obvykle ze špatného důvodu. Tak například jejich požadavek aktivní účasti laiků měl víc co dělat s demokratizací než s mystickým pohledem na eucharistickou slavnost – a skutečně se vyhýbali jazyku oběti i jazyku kněžství, kdykoli to bylo možné. Jejich obhajoba národního jazyka byla úzce spjata s rodícím se nacionalismem. Upřednostňování liturgie před osobní modlitbou a lidovou zbožností souviselo s faktem, že na to druhé se pohlíželo jako na nechvalně neracionální; nemělo to nic společného se zprostředkovatelskou povahou Církve v jejích veřejných bohoslužbách nebo s duchovně-metafyzickým vztahem ke Kristu jako Hlavě jeho mystického těla. Poznávacím znamením je pro Trappa osvícenská námitka proti rituální povaze liturgie – jejímu silně symbolickému charakteru – jako pouhé objektivní skutečnosti. Tady, říká, vidíme, že osvícenští liturgisté v tom, jak zacházeli s liturgickou reformou, marginalizovali právě to, čeho si my dnes (to jest v roce 1940) na reformním hnutí naší doby nejvíc ceníme. A v tomto konkrétním smyslu lze na meziválečné liturgické hnutí pohlížet dokonce jako na přesnou negaci jeho osvícenského předchůdce.

Trapp zatím ukázal, že řada požadavků, které nacházíme v moderním liturgickém hnutí, může být vznášena z naprosto špatných důvodů, že existuje vnitřní rozpornost či ambivalence v obecném seznamu požadavků, což by nás mělo vést k tomu, abychom s nimi zacházeli obezřetně. Tento závěr je o to působivější, že Trapp psal jako samozvaný apologeta soudobého liturgického hnutí a podporoval mnoho konkrétních návrhů osvícenství. Svě čtenáře ujišťuje, že i oni mohou pro tyto návrhy s klidem hlasovat, protože duch, v němž se nyní prosazují, se liší *toto caelo* od ducha 18. století.

Dnešní přístup k liturgii

Čeho však si půl století po Trappovi můžeme všimnout my, to je skutečnost, že přístup k liturgii, který dnes zjevně dominuje, připomíná mnohem víc osvícenství, tak jak ho Trapp popisuje, než meziválečné liturgické hnutí, které prezentuje jako to pravé. Antropocentrické, moralizující, voluntaristické, didaktické, subjektivistické – to jsou, aspoň v anglosaském prostředí, zřejmě lepší charakterizace dnešních liturgických postojů, než jaké by měly být podle toho, co nám říká Trapp: teocentrické, vědomé si vykoupení a vnímající *seinsmässige Verbundenheit*, „ontologické spojení“ s Bohem skrze vtělené Boží Slovo, našeho vynikajícího Velekněze, který se nachází tak, jak je, ve vši své slavné objektivní skutečnosti, v daném modelu kultu společenství víry.⁸

Kdybychom byli měli lepší schopnost rozlišovat, jistě jsme se v 50. a 60. letech 20. století měli přísněji podívat na prostředí, v nichž se soubor liturgické reformy setkával se souhlasem. Měli jsme se ptát, zda tato prostředí patří více do „konce 18. století“ než na „začátek 20. století“. Potom bychom byli kritičtější zvažovali nároky na opodstatněnost série reformních opatření, která lze tak snadno chybně vysvětlit a tak snadno se mohou stát nástrojem opětovného vzniku nedokonalých postojů evropského osvícenství.⁹ Přínejmenším bychom se byli mohli připravit na nežádoucí vedlejší účinky těchto lektvarů a neutralizovat je.

Přínos osvícenských postojů

Osvícenské postoje nazývám „nedokonalými“, protože Trapp pečlivě dbá na to, aby s nimi nezacházel jako se zcela bezcennými, zejména je-li řeč o osvícenských autorech, pro něž má termín „umírnění“. A skutečně i oponenti osvícenců uznávali jejich vysoký mravní charakter a uklidňující pravdu, že jejich praxe byla umírněnější než jejich teorie, stejně jako skutečnost, že některé ze zděděných pobožností, proti nimž vystupovali, často hraničily s pověrou. I když kláštery byly předmětem zvláštního odsuzování za to, že vybízejí k vnějškové a okrajové zbožnosti, němečtí benedikti ni později vcelku dospěli k mírnému ná-

zoru na katolické osvícenství a pokládali ho za zkoušku, kterou církev v Německu musely projít. Méně ústupně: osvícenští kritici měli pravdu, když zdůrazňovali potřebu lepšího vzdělávání lidu pomocí katecheze a kázání (pro tento účel víceméně vytvořili disciplínu pastorační teologie). Také oprávněně vyzdvihovali lepší intelektuální formaci kněží, i když jejich přínos zde oslabovala jistá naivní víra v moc biblické filologie a historie a antipatie ke křesťanské scholastice ve všech jejích podobách. Jejich nepřátele nadto příliš často nepoháněla ani tak starost o pravověrnost nebo církevní autenticitu, ale prostě hnuty ke známému a navyklému bez ohledu na jeho cenu.

Umírněné osvícenství

Jestliže takto sympatické elementy lze najít dokonce i v extrémním osvícenství, není překvapivé zjištění, že Trapp má co dobrého říci o osvícenství umírněném, hnutí, které obecně trvalo déle než jeho radikální starší sourozenec, až do převážně romantického období 20. a 30. let 19. století. Skutečné požadavky tzv. umírněných osvícenských liturgistů byly, připouští Trapp, z velké části tytéž jako požadavky jejich extrémních kolegů. To, co je činí „umírněnými“, je zejména základ, na němž svůj program navrhovali. I oni kladli hlavní důraz na *Verstand*, porozumění, ale už ne s vyloučením jiných

lidských schopností. Byli více nakloněni tomu, aby na celé poznání člověka pohlíželi jako na nadpřirozené – ve skutečnosti kristologicky – determinované. Jinými slovy jejich antropologie byla plněji křesťanská, protože jejich celkový obraz skutečnosti byl více dogmaticky definován. Byly to v zásadě osoby *via media*, praktici *zlaté střední cesty* řecké syntaxe, vyvažující jedno proti druhému. Typicky zdůrazňovali jak Písmo, tak životy svatých. Měli za to, že liturgie by neměla být příliš strohá a chladná, ale ani příliš senzuační a obřadná. Mluvili o mši jako o oběti, stejně jako o shromáždění věřících. Zdůrazňovali časté přijímání, ale varovali před svátostným materialismem, kdy se za dostatečné považuje vnější přijetí eucharistie.

Aidan Nichols OP

z knihy *Looking at the Liturgy: A Critical View of Its Contemporary Form*

Přeložila Lucie Cekotová

(Redakčně upraveno, mezititulky redakce)

vydal Ignatius Press

<http://www.ignatius.com>

Fr. Aidan Nichols OP (*1948), dominikánský kněz a teolog, působil na univerzitách v Oxfordu, Edinburghu, Cambridge a na Angelicu v Římě

Poznámky

¹ W. Trapp, *Vorgeschichte und Ursprung der liturgischen Bewegung, vorwiegend in Hinsicht auf das deutsche Sprachgebiet* (Regensburg 1940; Münster 1979).

² W. Trapp, *Vorgeschichte und Ursprung*, 16.

³ J. M. Sailer, *Rede zum Andenken an V. A. Winter* (Landshut 1814).

⁴ L. Châtellier, *The Europe of the devout: The Catholic Reformation and the Formation of a New Society* (Cambridge and Paris 1989).

⁵ F. Oberthur, *Idea biblica Ecclesiae*, 2. vyd., (Sulzbach 1828), 1:125. Zveřejňování prvního vydání začalo v roce 1790.

⁶ A. Vierbach, *Die liturgischen Anschauungen des V. A. Winter* (Mnichov 1929), 17.

⁷ F. A. Blau, *Über die Bilderverehrung* (Mainz 1788), 12.

⁸ W. Trapp, *Vorgeschichte und Ursprung*, 66.

⁹ Samozřejmě existovalo určité vědomí nejednoznačného pozadí, zejména jansenismu liturgicky reformního abbého Jubé d'Asnières a požadavků v této oblasti na synodě v Pistoji roku 1786, později odsouzené papežem Piem VI. Významný je také otevřený dopis Romana Guardiniho míšeňskému biskupovi, *Ein Wort zur liturgischen Frage* (1940), který je nejsnáze dostupný ve francouzském překladu v *Maison-Dieu* 3 (1945), 7–24. Důležitá diskuse (k níž zde Guardini přispěl) o varovných aspektech liturgického hnutí, jejichž výčet je v knize *Irrwege und Umwege im Frömmigkeitsleben der Gegenwart* M. Kassiepa (Kvelaer 1939), byla nevyhnutelně zastíněna naléhavějšími problémy války: viz T. Maas-Ewerd, *Die Krise der liturgischen Bewegung in Deutschland und Osterreich. Zu den Auseinandersetzungen um die „liturgische Frage“ in den Jahren 1939 bis 1944* (Regensburg 1981).

NEBEZPEČNÁ ZNAMENÍ: RODINY ŘÍTÍCÍ SE DO NESNÁZÍ

V dnešní společnosti je zjevně něco v nepořádku. Z jakýchsi důvodů se mnoha rodičům nedaří utvářet charakter svých dětí.

Děti v nesnázích

Na pracovišti i ve své čtvrti vidíme mladé lidi, kterým je přes dvacet let a jsou nezralí a nerozhodní, poddajní a nezodpovědní, rozpačití ohledně vlastní bytosti i budoucnosti. Mohou být technicky zdatní v nějakém oboru a udrží si slušně placenou práci, ale jejich osobní život a manželství jsou v troskách. Zdá se, že svým chováním a názory tyto mladí lidé trvale uvízli v etapě dospívání, v oné nebezpečné směsi schopností dospělého člověka a dětinské nezodpovědnosti. Někteří z nich jsou zmrzačeni nebo poškozeni užíváním návykových látek. Ale i když žijí bez drog, mnozí z nich považují svou práci za pouhý požitek z vlastního ega, nebo (což je postoj pubertáka) za dřinu podstoupenou kvůli „kapesnému“. Mnozí z nich žijí jako bezcitní narcisisté, pečují jen málo či vůbec o své rodiče nebo děti, pokud se vůbec rozhodnou nějaké mít. Udržují si, což je někdy až tragické, své chybné postoje a návyky z dětství. Z nějakého důvodu nikdy docela nedospěli.

Je jasné, že mnoho takových mladých lidí bylo zraněno tím, že trávili dětství v nefunkčních rodinách: drogy a závislost na alkoholu, fyzické a sexuální zneužívání, beznadějná chudoba.

Ale je zarážející, že dnes existuje tak velké procento mladých lidí s vážnými problémy, kteří pocházejí z normálních rodin. Zdá se, že v naší společnosti se stírá rozdíl mezi normálním a nefunkčním. Anebo jinak řečeno, jakási subtilní dysfunkce nahlodává velké množství typických středostavovských rodin.

Rostou, aniž by dozrávaly

Důsledky vidíme všude kolem nás. Děti dnes vyrůstají v zanepřázdněných rodinách, kde otec a matka žijí společně, život je pohodlný a fyzicky bezpečný, kaž-

dý si užívá hojných potěšení úspěšného životního stylu. Přesto později v dospívání a rané dospělosti jejich životy pustoší alkohol a jiné drogy, bolestný a trvalý manželský nesoulad, dětinská nezodpovědnost, nedostatek ideálů, či dokonce životních cílů, bezcílnost a nestabilita v zaměstnání, bezohledná honba za rozkošemi, problémy se zákonem, nejasné pochybnosti o sobě samých a sebenenávist, dokonce i vraždy a sebevraždy.

Ferdinand Georg Waldmüller: Potulný bavič (1847)
Foto: Wikimedia Commons

Život mnoha dnešních rodičů a dětí se točí kolem požitků, zábavy a legrace.

Co se to dnes děje v našich údajně normálních středostavovských rodinách, že jsou zodpovědné za takové problémy? Co se doma děje – nebo neděje –, že děti rostou, aniž by dozrávaly, že se z nich stávají dospělí postrádající dostatečnou soudnost, vůli a svědomí, aby si dokázali správně uspořádat život?

Dvě kategorie rodin

Podívejme se na problém z této stránky: Zdá se, že normální rodiny lze rozdělit do dvou kategorií. Jednu bychom mohli nazvat egocentrickou konzumní rodinou, v druhé kategorii budou rodiny, pro

něž je utváření charakteru dětí sportem a dobrodružstvím.

V egoistické rodině si rodiče vědomě nekladou za cíl utvářet charakter svých dětí. Rodinný život považují za piknik, pasivní zážitek, který jim má přinášet potěšení. Jejich děti později často čelí problémům.

V rodině, která považuje výchovu za sport a dobrodružství, se rodiče naopak cílevědomě rozhodují, že budou formovat charakter dětí, a pracují na tom řadu let. V důsledku toho se jejich rodinný život stává dobrodružstvím, které je vedeno jejich ideály, a jejich dětem se většinou daří velmi dobře. Proč tomu tak je?

Egoistická rodina

Podívejme se nejprve na egoistickou rodinu. V následujících kapitolách (kniha *Compass: A Handbook on Parent Leadership*) ji postavíme do kontrastu s rodinou, pro kterou je výchova jasně cíleným dobrodružstvím – kde se zdá, že si počínají správně, neboť rodiče i děti se řídí podle morálního kompasu a charakter je podle jejich názoru velmi důležitý pro život.

Konzumní rodiče jsou egoističtí a lhostejní, nestarají se o posilování charakteru (tj. ctností) ani u sebe ani u svých dětí. Snaží se tedy, aby jejich rodinný život byl dlouhou řadou příjemných kratochvil. Život rodičů i dětí se točí kolem požitků, zábavy a legrace – kolem zdánlivě nekonečné řady sportovních utkání, velkého množství jídla a pití, televizních pořadů, počítačových her, filmů, hudby, večírků a nakupování.

Zdá se, že nuda je pro konzumní rodinu nepřítelem, kterému se snaží za každou cenu vyhnout. Proto jsou děti v takových rodinách neustále zanepřázdněné, pořád se musí bavit. Pravidla rodičů v domácnosti, pokud vůbec nějaká existují, mají za cíl hlavně omezit škody:

snížit rozmíšky a zmatek na minimum, snažit se, aby se děti nedostaly do problémů a aby nezničily byt.

Výchova spotřebitelů

V důsledku toho jsou děti v konzumních rodinách po celé dětství stále vychovávány jako spotřebitelé, nikoli jako lidé, kteří by měli něco vytvářet. Denně žijí jako sobečtí požitkáři a nakupující.

Není divu, že mladí lidé z takovýchto rodin vidí život většinou jako hru a domnívají se, že mají celoživotní nárok na štěstí a zábavu. Práce (jak ji nejasně chápou) v dospělosti je určena výhradně k získávání „kapesného“ – pracujeme, abychom utráceli, vyrábíme, abychom konzumovali. Kdo jim může zazlívát takovouto životní perspektivu? Vždyť právě tohle zakoušeli ve své rodině, a jak jsme viděli, děti si utvářejí charakter především na základě osobního příkladu a opakované zkušenosti.

Dřív nebo později se ovšem z každého pikniku stane nuda; lidé se tedy seberou a odejdou za lákavější kratochvílí.

A totéž se děje v konzumní rodině, která připomíná piknik. Již na druhém stupni základní školy je děsivý počet egoistických dětí znuděných při dětské zábavě, a proto se dychtivě obrací k novým druhům mimořádně příjemných pocitů: k alkoholu, drogám, k erotické a stále násilnější rockové kultuře, vandalismu, bezohlednému řízení auta, příležitostnému sexu. Děti vychovávané k tomu, aby viděly život jako hru, budou považovat automobil za hračku, a je tudíž pravděpodobnější, že někoho zabijí nebo zmrzačí. Protože jejich život se soustředí na věci, budou mnohem spíše dávat přednost věcem před lidmi – zacházet s lidmi jako s věcmi, pouhými nástroji a hračkami, jež mohou použít nebo se jimi pobavit. S tím souvisí i to, že vidí sex jako hračku, báječnou formu odpočinku, a tak se oddávají promiskuitě, nezávazným „vztahům“, dochází k nechtěným těhotenstvím, potratům a rozpadu manželství. Rozhodně nepřeháním. Stává se to doslova každý den.

Nástin konzumní rodiny

Stojí za to podívat se blíže na typické vlastnosti konzumní rodiny. Níže uvádím náčrtek oněch nešťastných normál-

ních domovů, kde jsou děti vychovávány tak, aby měly v budoucnu problémy. Podíváte-li se totiž na dětství mnoha problémových adolescentů a mladých dospělých, jak jsou popsáni výše, všimnete si, které rysy jejich rodinného života se znovu a znovu s nápadnou pravidelností opakují. Podívejme se nejprve na rodiče, potom na děti.

Rodiče řítící se do nesnázi

Život jako zábava

Konzumní rodiče vedou rozdělený život. V práci žijí jako lidé, kteří něco vytvářejí, ale doma jako konzumenti. Jejich dětem tudíž připadá, že rodiče pracují pouze proto, aby mohli konzumovat. Jejich domov, velice vzdálený od reálného světa zodpovědného dospělého člověka a etických mezilidských vztahů, je mís-

Basile de Loose: Rodina při práci. Foto: Wikigallery

tem zaplněným přístroji určenými k zábavě, je prostorem věnovaným pohodlí, relaxaci a zábavám. Ale jejich děti vidí pouze tento svět příjemného potěšení – a to, co děti vidí, tomu také věří. Tato ulita, poskytující příjemný únik, děti zcela pohltí a utváří jejich zkušenosti se životem. Stává se prostředím, ve kterém si utvářejí své nejhlubší postoje a návyky, celý svůj pohled na život: „Život má být hlavně zábava.“

Soustředění jen na přítomnost

Egocentričtí konzumní rodiče, kteří se soustředí hlavně na současnost, jen zřídka uvažují o budoucnosti svých dětí – tedy o tom, jací muži a ženy z nich budou, až vyrostou. Jejich časový horizont je většinou dlouhý jen několik měsíců nebo pár let. Téměř nikdy si nepředstavují své děti jako dospělé muže a ženy ve věku mezi 20 a 30 lety, kteří mají zaměstnání

a zodpovědnost za vlastní rodinu. Když však rodiče myslí na budoucnost svých dětí, pak přemýšlejí o jejich kariéře, ne o charakteru. Myslí na to, co jejich děti budou *dělat*, ne na to, jací *budou*.

Žádná výchova k dospělosti

Zdá se, že rodiče očekávají – nebo vlastně považují za naprostou samozřejmost – že jejich děti budou správně vyrůstat, pokud je budou stále pilně bavit a chránit je před vnějšími vlivy. Domnívají se, že zralá morálka, svědomí a zdravý úsudek se bude u jejich dětí postupně utvářet přirozeným způsobem a bez jakékoli pomoci. Stejně tak jako dozrávají tělesně. Když už rodiče přemýšlejí o charakteru, myslí si, že je to něco, co musí být u dětí *udržováno*, a nikoli *vytvářeno zcela od nuly*.

Takoví rodiče sestupují na úroveň dětí, což by ostatně měli dělat všichni rodiče –, ale (a zde je problém) oni na této úrovni již zůstávají. Ve své vlastní oddanosti „bezproblémové“ existenci, doma po návratu z práce zanedbávají výchovu svých dětí a nevedou je k zodpovědnému myšlení a jednání. Dělal jen málo pro to, aby děti připravili na pozdější život, a nevedou je k zodpovědnosti. A opravdu se zdá, že jejich děti nemají žádnou představu o tom, co je to „dospělost“ – kromě toho, co vidí ve filmech a v televizních pořadech. Rodiče zřejmě nemají ani potuchy o tom, že by měli konat, vyvíjet nějakou činnost, že by měli v mysli, srdci a vůli svých dětí provést nějakou změnu: že by měli posilovat svědomí a charakter svých dětí pro jejich vlastní dobro v životě.

Nebezpečné ústupky

Takovíto rodiče se snadno podvolují přáním a „pocitům“ svých dětí, i když si myslí, že je to možná chyba. Velmi často v rodinném životě umožňují to, s čím nesouhlasí. To znamená, že umožňují, aby dětské prosby a kňučení měly větší váhu než rodičovské obavy. Rodiče jsou motivováni úsměvy svých dětí, ne jejich skutečným blahem, a tak v mnoha případech ustoupí, aby zabránili konfliktům a „scénám“. Nevědomky tak tím, že ustupují, rodiče učí děti, že silné touhy, či dokonce rozmary mají běžně větší váhu než svědomitý úsudek. Takže děti nedokážou

rozlišit mezi přáními a potřebami; pro takové děti se přání stává potřebou. Důsledkem toho jsou vodítkem pro jednání „pocity“, nikoli svědomí. (Co se tedy stane později, až budou děti čelit pokušení mimořádně příjemných pocitů, které jim mohou poskytnout drogy, alkohol nebo promiskuitní sex? Co je zadržít?)

Slabý otec

Otec je v domácnosti slabým morálním vzorem. Neučí vědomě a záměrně rozlišovat dobro od zla a nedělá nic, aby starší děti připravil na život mimo domov, a to zejména v morálních záležitostech. Vše, co se týká dětí, přenechává manželce. Dětem se jeví většinou jako laskavá, poněkud netečná osoba, téměř jako jejich starší sourozenec. V rodinném životě ho děti vidí zcela zabraného do jeho volnočasových aktivit (jako je sledování televize, sportovní hry) a drobných oprav. Vzhledem k tomu, že ho nikdy nevidí pracovat, nemají tušení, jak si vydělává na živobytí, nebo dokonce, co tento pojem znamená. Navíc zřídka kdy projevuje úctu a vděčnost své manželce –, a proto se i ona dětem jeví jako slabá osobnost.

Rutinní náboženský život

Rodiče jen minimálně praktikují náboženskou víru. I když rodina možná čas od času navštěvuje modlitebnu či kostel, nebo dokonce i pravidelně, činí tak jako bezmyšlenkovitou společenskou rutinu. Rodinný život zahrnuje jen málo modliteb, nebo dokonce vůbec žádnou, rodina se nemodlí před jídlem ani nikdy jindy. Takže děti nevidí své rodiče, že by projevovali odpovědnost vůči Bohu nebo nějakou silnou internalizovanou etiku. „Bůh“ je pro ně pouhé slovo (někdy spíše zaklení), není to pro ně osoba a rozhodně to není přítel. Dětem se tedy zdá, že rodiče nejsou nikomu nebo ničemu odpovědní, pouze neustále nabitému diáři.

Dospělý může cokoli

Rodiče se dívají na televizi, aniž by si vybírali vhodné pořady a umožňují doma „zábavu pro dospělé“. I když možná dětem víceméně omezují přístup k nevhodným pořadům, předávají doma intenzivní poselství: „Až dosáhnete patřičného věku, budete moci dělat cokoli.“ V dů-

sledku toho dětem připadá, že rozpor mezi správným a špatným je pouze záležitostí věku: „Jestli to, co je špatné pro děti, je pro dospělé vhodné, tak počkejte, až mi bude čtrnáct!“

Děti řítící se do nesnáží

Na první pohled většina dětí z konzumních rodin nevypadá, že by měla vážné problémy. Bývají veselé a dobře naladěné, příjemné a usmívají se, často jsou velmi aktivní – ale jen v činnostech, které je baví. Jsou zvyklé na příjemné pocity. Líbí se jim, když je lidé mají rádi, a vlastně očekávají, že je lidé budou mít rádi bez

Basile de Loose: Malí karbaníci (1868)
Foto: <http://iamachild.wordpress.com>

Je ironické, že ač se rodiče snaží zajistit příjemný domov, děti k nim mají jen malou či vůbec žádnou úctu.

ohledu na to, co dělají. Jelikož jsou zvyklí jednat s dospělými (včetně svých rodičů) jako se sobě rovnými, vypadají, jako by naivně postrádaly uctivé a dobré mravy. Až na několik problémových výjimek, které se tu a tam objeví, se zdá, že jsou zcela bezstarostné. A opravdu většina z nich je bezstarostná. Prozatím.

Nízká tolerance k nepohodlí

Děti mají nízkou toleranci k nepohodlí, nebo dokonce k tomu, co je jim nepříjemné. Děsí je i mírná fyzická bolest, dokonce i její hrozba. Úspěšně žadoní a nařikají a tím se vyhýbají nepříjemným závazkům a „obtížím“ – plnění slibů a předchozích dohod, hodinám hudby, domácím úkolům, povinnostem v domácnosti, schůzkám, termínům.

Záleží hlavně na mně

Děti věří, že mohou dělat téměř cokoli, aby se zasmály. Pokud je a jejich vrstevníky pobaví šprýmy nebo zesměšňující poznámky na úkor někoho jiného, lehkovážně se do nich pouštějí bez ohledu na to, komu tím ublíží. Myslí si, že mají nárok na zábavu, a proto práva a pocity druhých lidí musí jít stranou. Vlastně jim existence práv a pocitů druhých lidí téměř nikdy nepřijde na mysl. Jejich názor na život se od dětství nemění: „Záleží hlavně na mně!“

Děti mají nadbytek peněz, které mohou utrácet, a spoustu volného času. Bývá běžné, že jsou rozmazlovány sladkými nápoji, cukrovinkami a nezdravými potravinami. Stráví bezpočet hodin zcela ponořené do pocitů, které jim přináší elektronické přístroje (počítačové hry, televize, internet) či jiné druhy zábavy. Většinou mají možnost konzumovat, co chtějí, kdykoli chtějí, a také to tak dělají.

Nedostatek úcty k druhým

Děti vykazují malou nebo vůbec žádnou úctu k lidem mimo rodinu: k hostům, přátelům jejich rodičů, učitelům, prodávacům, starším osobám. Zřídka, pokud vůbec někdy, projevují dobré mravy na veřejnosti. Slova *prosím* a *děkuji* v jejich slovníku chybí. O narozeninách nebo svátcích se děti probírají hromadou dárků, ale zapomenou příbuzným napsat či říct „děkuji“ – a nevidí pro to žádný důvod. V některých případech mohou být děti na druhé lidi povrchně příjemné (pokud je to nic nestojí), ale jsou naprosto lhostejné k potřebám a zájmům druhých.

Je ironické, že ač se rodiče snaží zajistit příjemný domov, děti k nim mají jen malou nebo vůbec žádnou úctu. Děti si o rodičích myslí, že jsou „hodní“, a přiznávají, že mají maminku a tatínka většinou „rády“. Ale nemají k rodičům úctu jako k silným osobnostem, které by chtěly napodobovat. Na otázku koho obdivují, odříkají dlouhý seznam hvězd zábavního průmyslu, zejména komiků a rockových hudebníků.

Absence vhodných vzorů

Děti nevědí téměř nic o minulosti svých rodičů a vůbec nic o prarodičích a dal-

ších předcích. Nemají tudíž smysl pro rodinnou historii a morální kontinuitu, tedy, že jsou poslední v dlouhé řadě lidí, kteří se milovali, často se hrdinně navzájem bránili, vzájemně si sloužili a vydrželi spolu v časech dobrých i zlých.

Děti nemají ve svém životě žádné hrdiny, žádné skutečné osoby nebo historické či literární postavy, které by překonávaly samy sebe ve službě druhým, při plnění povinností a uskutečňováním velkých činů. Při absenci hrdinů hodných napodobování děti obdivují a za vzor si kladou vulgární a potrhle mediální „celebrity“ a imitují postavy z animovaných filmů. (Jak jednou prohlásil kdosi moudrý: „Když děti nemají hrdiny, budou napodobovat klauny.“)

Dětem je jedno, že uvádějí rodinu do rozpaků. Často ani nechápou, co to znamená, protože nemají systém hodnot, který by jim umožnil pochopit, co je hanebné. Jsou netknuté jakýmkoli kultivovaným smyslem pro „rodinnou čest“. Pokud oděv dítěte a jeho chování na veřejnosti způsobuje, že se za ně rodiče stydí, je to už velmi špatné.

Útěk před problémy

Děti si stěžují a nařikají v situacích, kdy jim nelze pomoci: při špatném počasí, přijatelném zpoždění, fyzickém nepohodlí, mírně těžké pracovní zátěži, osobnostních rozdílech a podobně. Nejčastěji si stěžují na „nudu“. Vzhledem k tomu, že jejich životy doma nejsou řízeny, ale jejich rodiče se úzkostlivě zabývají nejruznějšími detaily, jsou děti zvyklé, že jejich problémy řeší ustaraní dospělí. Na základě zkušeností zjistí, že pokud vydrží dostatečně dlouho, někdo nakonec zasáhne, aby jejich problémy zmizely. Tak se učí před problémy utíkat, a ne je řešit. Učí se vyhýbat nepohodlí, ne je vydržet.

Stále s davem

Děti nemají žádné vážné koníčky kromě sledování televize, počítačových her, surfování na internetu a poslechu hudby (většinou rytmického hluku). Zdá se, že jejich životy jsou zcela propojeny s elektronickými zařízeními a děti nevědí, co by si bez nich počaly. Jejich myšlení je ovládáno zábavní kulturou; v určitém smyslu

v ni věří. Znájí texty desítek písní a reklam, ale nevědí nic o Desateru přikázání.

Děti (i ty starší a dospívající) mají sklon vytvářet si názory impulzivně nebo na základě neurčitých dojmů. Zřídka jsou nuceny spoléhat na důvody a faktické podklady pro svá rozhodnutí. Proto se často nechávají zvíkat lichotkami, citovou náklonností nebo nátlakem skupiny vrstevníků. Nedokážou rozpoznat prázdné žvanění – v reklamě, populární kultuře a politice – když se s ním setkají. Jdou stále s davem, kamkoli se pohne. Mají neurčitý pocit, že něco je „cool“, ale nedokážou vyjádřit proč.

Veškerá radost jim plyne ze zábavy poskytující únik od povinností, nikoli z dobře vykonané práce.

Basile de Loose: O přestávce (1864)
Foto: <http://iamachild.wordpress.com>

Únik od povinností

Děti nikdy nekladou otázku „proč“ – kromě situace, kdy chtějí vzdorovat pokynům od oprávněné autority. Jsou intelektuálně mdlé, dokonce netečné, projevují jen malý zájem o život mimo svět zahrnující rodinu, školu a hřiště.

Ve škole takové děti mívají velice chabý pravopis a ledabylé písmo. To znamená, že je jejich práce nezajímá a opravy neberou vážně. Veškerá radost jim plyne ze zábavy poskytující únik od povinností, nikoli z dobře vykonané práce, dosaženého úspěchu, splnění povinností, služby druhým nebo z toho, že by dosáhly osobních cílů cílevědomým úsilím. Pokud úloha není „legrace“, nezajímají se o ni.

Děti mají chabou představu o čase. Vzhledem k tomu, že téměř nikdy nemusí čekat na to, co chtějí, nebo si na to dokonce vydělat, mají nerealistická očekávání ohledně času potřebného k dokončení úkolu. Odhadují buď příliš mnoho, nebo příliš málo. V důsledku toho velké úkoly příliš dlouho odkládají nebo se jim malé úlohy jeví jako obrovské. Dokonce i starší děti ve věku žáků druhého stupně základních škol nemají prakticky žádnou představu o termínech nebo o soustavné práci v rámci časového horizontu, který by si samy stanovily. Zdá se, že děti se volně pohybují ve věčně přítomném *nyin* – a tento stav myslí u nich přetrvává až do puberty, a dokonce do rané dospělosti.

Čas na střední a vysoké škole považují za jednu z posledních příležitostí, jak si užít života, ne za přípravu na něj. Promoce se jim na obzoru rýsuje jako dojemně smutná událost, protože se domnívají, že mají nejlepší část života za sebou, nikoli před sebou. To, co je čeká, je problém – „nepříjemnosti“ (jak říkají), které jim bude působit práce v reálném životě, odpovědné závazky, každodenní rutina, rozpočet a účty, dvoutýdenní dovolená, výrazně omezená svoboda a pokles jejich životní úrovně. Kdo by se na to těšil? Kdo to může vydržet? Proč dospívají?

Co dělat?

Jak již bylo řečeno, tento obraz rodiny říctí se do nesnáží je pouhý náčrtek, nikoli vyčerpávající popis. Určitě existují rozdíly mezi rodinami, některé rodiny vykazují jen několik z těchto vlastností, ne úplně všechny. Nicméně stále znovu se výše uvedené charakteristické vlastnosti objevují v osobní historii problémových adolescentů a mladých dospělých, kteří pocházejí – jak musím znovu zdůraznit – ze zdánlivě normálních rodin.

Co tedy mohou rodiče udělat, aby situaci zvrátili a ozdravili svůj rodinný život? Doporučujeme knihu *Compass: A Handbook on Parent Leadership* od Jamese B. Stensona, Scepter Publishers 2003 (dosud pouze v angličtině).

James B. Stenson

<http://www.parentleadership.com>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezititulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Blahoslavený Anton Durcovići

Čtvrtým blahořečeným mučedníkem katolické církve v Rumunsku je Mons. Anton Durcovići, římskokatolický biskup v Jasech rakouského původu.

Knězem, rektorem semináře, biskupem v Jasech

Narodil se 17. května 1888 v dolnorakouském Bad Deutsch-Altenburgu, asi 20 km od Bratislavy. V dětství přišel o otce, a když mu bylo šest let, tak se rodina – ovdovělá matka a bratr Franz – přestěhovala do Rumunska a usadila se ve městě Jasy na východě země, poblíž dnešních hranic s Moldavskem. Své základní vzdělání a lyceum dokončil v Jasech a následně se rozhodl pro kněžství. Roku 1906 vstoupil do římskokatolického semináře sv. Josefa v Bukurešti. V teologických studiích pokračoval v Římě na papežské univerzitě až do roku 1911. Zde dosáhl doktorátu z filosofie, teologie a kanonického práva.

Na kněze byl vysvěcen 24. září 1910 v bazilice sv. Jana v Lateránu a poté se vrátil zpět do Rumunska. Působil jako farní administrátor v Tulcei – věnoval se především výuce náboženství a pastoračním aktivitám, později působil jako učitel v bukureštském semináři. Když Rumunsko vstoupilo do první světové války na straně Spojenců, byl jako rakouský občan poslán do internačního tábora. Teprve na příkaz krále Ferdinanda I. Rumunského byl propuštěn na svobodu. Roku 1924 se otec Durcovići stal rektorem semináře v Bukurešti a tuto funkci zastával až do dubna 1948. Mezitím působil také jako kancléř a generální vikář v Bukurešti. 30. října 1947 ho papež Pius XII. jmenoval biskupem diecéze Jasy, biskupské svěcení přijal 5. dubna 1948. Jeho hlavním světitelům byl apoštolský nuncius v Rumunsku Gerald Patrick Aloysius O'Hara a spolusvětiteli byli Alexandru Cisar a Marco Glaser. (Arcibiskup Patrick O'Hara byl amerického původu a v červenci 1950 byl komunistickými úřady vyhoštěn z Rumunska jako persona non grata.)

Mons. Anton Durcovići. Foto: Radio Vaticana

Anton Durcovići byl horlivý pastýř, apoštol eucharistické adorace a hrdinný svědek společenství s Petrovým stolcem.

Mučedník v Sighetu

Jako katolický kněz, a navíc biskup byl po převzetí moci komunisty od roku 1947 sledován. Jako pastýř své diecéze vykonával řadu cest po farnostech a povzbuzoval věřící k odvaze a vytrvalosti v nelehkých časech. 26. června 1949 směřoval do farnosti Popești-Leordeni na okraji Bukurešti, kde měl udělovat svátost bířmování 650 bířmovancům. Místo toho však zde byl jako nepřítel nového politického řádu zatčen tajnou policií Securitate, a to přesto, že se nenagažoval v politických záležitostech.

Byl obviněn, že jednal jako protistátní zločinec, který zůstal věrný katolické církvi a papeži a odmítl podporovat komunistický režim a připravovanou státní církev v Rumunsku. Byl zadržován a vyslýchán ve věznici Jilava a následně spolu s dalšími katolickými biskupy Áronem Mártonem a Alexandrem Cisarem převezen do jedné z nejhorších rumunských věznic v Sighetu Marmatiiei na rumunsko-ukrajinské hranici. Zde byl vystaven krutému trápení – v mrazivém počasí byl vyslečen do naha, držěn v naprosté izolaci, ve tmě, špíně. Bylo mu odpíráno jídlo i pití. Biskup Durcovići zemřel na následky mučení ve věznici v Sighetu 10. prosince 1951 a byl pohřben v neoznačeném hrobě. Jeden ze svědků-spoluvězňů později referoval, že jeho obnažené tělo jeden z dozorců hodil do společného židovského hrobu, nedaleko vězení. Komunisté se snažili zlikvidovat všechny důkazy o jeho věznění a většina vyšetřovacích dokumentů byla zničena.

Blahořečení

Proces jeho blahořečení byl zahájen 28. ledna 1997. Dekret o mučednictví byl podepsán papežem Františkem 31. října 2013 a biskup Anton Durcovići byl blahořečen v Jasech 17. května 2014. Beatifikační obřad slavil kardinál Angelo Amato. Papež František jej ve svém apoštolském listu nazývá „horlivým pastýřem, apoštolem eucharistické adorace a hrdinným svědkem společenství s Petrovým stolcem“.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Výzva pracujícím rodičům

Chceme fungující a spravedlivý sociální stát? Pak nesmíme přehlížet jednu zásadní skutečnost: naše budoucnost existuje jedině ve spojení s našimi rodinami obdařenými dětmi.

Pracující rodiče dětí, nenechte se nadále ohlupovat propagandou, která zneužívá záměrně nesprávné, zavádějící názvy zákonů (o důchodovém pojištění, správně důchodové dani, podobně o zdravotním pojištění). Také se nenechte nadále doslova okrádat. Okrádat od chvíle, kdy si pořídíte děti a řádně je vychovááte.

Nadměrné zdanění rodin s dětmi

Konkrétně vyčísleno, při průměrné hrubé mzdě a dvou dětech v rodině odvedete státu celkem 11 971 Kč a na děti dostanete „od státu“ 2 234 Kč. Pak není divu, že v rodině pracujících rodičů se dvěma dětmi je relativní čistý příjem na osobu pouhých 40,6 % částky, kterou mají k dispozici stejně placení bezdětní. Přitom do uvedené relativní částky započítávám i rodičovský příspěvek v základní výměře (podrobnosti v článku Daně pod mikroskopem I–III v číslech 10, 11, 12/2014 RC Monitoru).

Zde je souhrnný účet za dvacet let (od 1. ledna 1993) nadměrného zdanění rodin s dětmi:

Stát doslova okradl (s přihlédnutím k aktuální mzdové a cenové hladině) pracující rodiče dětí o následující částku, výpočet: 26 596 Kč x 20 let x 2 miliony dětí = 1 bilion 64 miliard korun. Taková částka je pro běžného občana nepředstavitelná, proto následující srovnání. Jedná se například o roční rozpočet České republiky. Částka se dá také zhmotnit v podobě hromady tisícikorunových bankovek o váze cca 1250 tun.

Právě díky této částce, o niž jste byli jako rodiče vychovávající děti na daních neprávem okradeni, se svrchu na vás, pracující rodiče dětí a daňové poplatníky, dívají vaši bezdětní vrstevníci. Svrchu, protože jsou na tom jako ne-rodiče při stejném platu nesrovnatelně lépe. Svrchu, protože nestydatá a vylhaná mediální

propaganda v naprostém rozporu se skutečností přesvědčuje bezdětné, že doplácí na výchovu vašich dětí! Neznám větší lež, než je právě tato. Vy, pracující rodiče dětí, odvedete státu téměř polovinu ze své úplné mzdy, kterou má pro vás připravenou zaměstnavatel a od státu dostanete na dvě děti pouhý zlomek částky, která vám byla sebrána na daních, ať se jim říká skutečně daň, nebo záměrně nesprávně pojištění.

William Henry Knight: Na houpačce (1823–1863)
Foto: <http://iamachild.wordpress.com>

**Naše spokojené stáří
spočívá výhradně na bedrech
našich dobře vychovaných,
pracovitých dětí.**

Znárodnění investic do dětí

To ale není konec diskriminačních praktik vůči vám, pracujícím rodičům vychovávajícím děti. Zavrženíhodných praktik, jež pro ekonomicky aktivní rodiny s dětmi uchystal stát. Přesněji ekonomové, kteří jsou z hlediska praktického řízení sociálního státu jen a pouze sociálními diletanty.

Právě díky špatně, protože diletanty řízenému sociálnímu státu vás, pracující rodiče dětí, čeká další tragédie jako budoucí důchodce. Stát vám investice do vašich dětí bezohledně znárodní a následně přerozdělí ve prospěch všech,

tj. i ve prospěch bezdětných. Ano, ve prospěch bezdětných, kteří investovali jen minimum prostředků do své důchodové budoucnosti v podobě daní přerozdělených a částečně použitých na výchovu dětí těch druhých.

Bez vás, pracujících rodičů dětí, resp. vaší nedobrovolné, protože státem vynucené finanční oběti, by mnozí z bezdětných s nosem neprávem obráceným nahoru, umřeli hladu. Umřeli hladu ve chvíli, kdy odejdou do starobního důchodu. Bezdětní důchodci neprávem a přitom bohatě čerpají z dividend pocházejících z vašich investic do výchovy vašich dětí. První důchodový pilíř je tak tunelován ke škodě těch, co vychovali děti. Tunelován bezdětnými a částečně rodiči jedináčků, aktuálně ve výši 37,5 miliardy korun ročně. Zatím se jedná jen o 5 % bezdětných důchodců a 15 % těch, kteří vychovali jen jedno dítě v rodině. Jedná se o cca 10 % z objemu vyplácených starobních důchodů. Něco takového se ještě dá ekonomicky v rámci státu ustát.

Situace se zhoršuje

Situace se ale rychle mění, díky extrémně nízké porodnosti. Porodnosti pod 1,3 dítěte na jednu ženu v devadesátých letech minulého století a těsně nad tuto hranici po roce 2000. Postupně tak bude čím dál vyšší procento bezdětných a rodičů jednoho dítěte čerpat z I. důchodového pilíře peníze, jež si do něj během aktivního života sami neuložili. Proč? Protože jediným skutečným vkladem do průběžně financovaného I. důchodového pilíře, ale i zdravotního systému, jsou dobře vychované děti, budoucí plátcí daní. Děti, které odvodem sociálního a zdravotního „pojištění“ vrací svým rodičům jejich investice do budoucnosti, investice do výchovy dětí.

Bohužel zásadní problém je v tom, že v dnešní ekonomicky aktivní genera-

ci jsou rodiny s dětmi v menšině, takže 10 % tunelování I. důchodového pilíře se s přihlédnutím k demografické křivce rychle změní na 33 %, tj. z částky 37,5 miliardy korun tunelovaných aktuálně na částku 124 miliard korun (bez započtení inflace). Ke změně dojde v relativně dohledné době, kdy budou do důchodu odcházet početné ročníky ze sedmdesátých let minulého století.

Důvodem hroujícího se průběžně financovaného a státem garantovaného I. důchodového pilíře proto není ani náhodou prodlužující se věk dožití. Proč? Protože je již od roku 1996 legislativně ošetřen a každoročně prodlužován, přičemž prodlužování věku dožití a prodlužování věku odchodu do důchodu se zhruba vyrovnává! Jedná se proto jen o další lež namířenou proti vám, rodičům řádně vychovaných dětí. Děti, jako příštích daňových poplatníků. Skutečným důvodem hroujícího se důchodového systému je to, že se do I. důchodového pilíře dostává a hlavně bude v dohledné době dostávat stále více důchodců, kteří do zajištění svého stáří investovali jen 1/3 částky (rodiny s jedním dítětem), nebo dokonce 1/5 částky (bezdětní). Částky, kterou v průměru obdrží jako starobní důchodci.

Příliš tvrdá slova?

Zdají se vám moje slova příliš tvrdá? Stačí připomenout fakta:

Průběžné financování je charakteristické tím, že příspěvky plynoucí od ekonomicky aktivních účastníků sociálního „pojištění“ se okamžitě rozdělí a vyplatí ze zákona oprávněným poživatelům starobních důchodů, dle jejich okamžitých nároků. Jedná se o pouhé přerozdělení, aniž by se vytvářel nějaký dlouhodobý fond.

To má některé závažné důsledky:

Průběžné financování spoléhá na solidaritu mezi generacemi (dnešní pracující financují současné starobní důchodce s tím, že spoléhají na podobnou podporu při zajištění svého stáří od příští generace).

Průběžné financování je proto velmi citlivé na demografický vývoj nebo, řečeno jasněji, nevychováš řádně děti, budoucí plátce daní? Pak ti nemá kdo přispívat na tvůj důchod! Nebo jej chceš od dětí cizích lidí? Děti, na jejichž výchovu jsi jako bezdětný přispíval nedostatečně!

Basile de Looze: Gratulace (1809–1885). Foto: <http://iamachild.wordpress.com>

Průběžné financování je charakteristické tím, že příspěvky od ekonomicky aktivních účastníků sociálního „pojištění“ se okamžitě rozdělí a vyplatí oprávněným poživatelům starobních důchodů.

Problémy důchodového systému

Zde jsou vyjmenovány hlavní problémy důchodového systému, jak jsou oficiálními místy a mediální propagandou prezentovány:

- vysoká nivelizace důchodů, která nemotivuje k vyšší ekonomické aktivitě, a s ní související vysoká míra příjmové solidarity, která je dána zejména konstrukcí výpočtu důchodu;
- nedostatečná připravenost systému na stárnutí populace, a v důsledku toho zvyšování podílu počtu důchodců;
- nárůst počtu předčasných starobních důchodů v předchozích letech a s tím související stagnace reálného odchodu do důchodu;
- zvýhodněné postavení osob samostatně výdělečně činných (OSVČ), které se

podílejí na úhradě systému stále menší mírou;

- nepřiměřeně velký rozsah náhradních dob pojištění.

Skutečný problém

Našli jste v uvedených bodech něco z toho, co jsem popsal výše, například, že skutečným problémem je tunelování I. důchodového pilíře, jako průběžně financovaného systému, bezdětnými? Samozřejmě jste to tam nenašli, nemohli najít, protože to tam není. Problémy, které tady byly v různé míře i v minulosti, se vydávají za závažné problémy a skutečný, naprosto zásadní problém není vůbec uveden. Možná proto, že se jedná historicky o zcela nový problém, je nepochopen mnohými. Není tomu tak absolutně. Jedná se o problém účelově v médiích nepublikovaný z důvodů, které jsem popsal v článku „Příběh jednoho bankéře“ v čísle 24/2013 RC Monitoru.

Lichá doporučení

Proto vás již nemůže překvapit, že z falešných problémů vychází i doporučení tzv. Výkonného výboru k důchodové reformě z roku 2005. Falešných problémů, které se v nepatrných obměnách stále opakují ve volebních programech politických stran a následně v programových prohlášeních vlád. Falešných problémů

převedených do doporučení, která jen časově nevýznamně oddalují krach celé státní sociální politiky, samozřejmě včetně krachu I. důchodového pilíře a financování zdravotnictví. Viz následující výčet:

- pro dlouhodobou udržitelnost důchodového systému je důležitá zdrženlivost v oblasti valorizace důchodů [pozn.: náhradový poměr mezi průměrnou mzdou a průměrným důchodem klesl od roku 1991 z 58 % na pouhých 44 % v roce 2011 a rychle se přibližuje k hranici 40 %; nebo vyčísleno: aktuální průměrný starobní důchod ve 44 % náhradovém poměru je cca 10 900 Kč, přičemž průměrný starobní důchod v 58 % náhradovém poměru by dosáhl částky 14 400 Kč];

- soukromé připojištění napomůže snížit mezigenerační nespravedlnost důchodového systému [pozn.: ve skutečnosti jen urychluje kolaps I. důchodového pilíře tím, že stimuluje bezdětnost účelovým odčerpáváním peněz z rodin do spořicíh důchodových pilířů. Přitom je naprosto ignorován fakt, že právě rodiče výchovou dětí masivně investují do I. důchodového pilíře];

- cenou za důchodovou reformu bude deficit státního rozpočtu, který nepřekročí 1 % HDP [pozn.: takže řádově pouhé desítky miliard korun ročně z peněz daňových poplatníků, a to se ještě výkonný výbor i tvůrci stranických volebních programů zapomněli zmínit o miliardách ročně zaplacených přímo občany do penzijních fondů];

- prvotní je nalezení co nejširší shody nad podobou dlouhodobého strategického cíle pro důchodovou reformu [pozn.: mohou jen konstatovat, že cíl důchodové reformy je ze strategického, tj. dlouhodobého hlediska neznámý];

- zvolenou strategii důchodové reformy je nutné intenzivně, otevřeně a dlouhodobě komunikovat s veřejností s cílem získat podporu [pozn.: musím tezi Výkonného výboru opravit – nikoli neznámý strategický, ale pouze známý taktický cíl reformy (viz bod výše); nejde o reformu pro lidi, protože tu by občané pochopili snadno a rychle; jde o prosazení důchodové reformy výhradně ve prospěch bank a jejich penzijních fondů a za tím účelem se mají využívat všechny prostředky mediální propagandy].

Rodiče, braňte se

Proto z výše uvedených, přímo životně závažných důvodů vyzývám rodiče dětí:

- Spojte se proti ekonomům – jednoobrovým specialistům, prosazujícím falešné důchodové reformy ve jménu svém!
- Spojte se proti snahám soukromých penzijních fondů o vyprázdňování vašich kapes i státní pokladny!

Basile de Loose: Pečení vafelí (1853). Foto: Wikipedia

Dnešní pracující financují současné starobní důchodce s tím, že spoléhají na podobnou podporu při zajištění svého stáří od příští generace.

- Stejně tak se spojte proti ne zcela uvědomělým, ale o to úpornějším snahám vašich bezdětných vrstevníků stavět své spokojené stáří na tunelování vašich starobních důchodů, tj. na tunelování dividend pocházejících z vašich investic do výchovy dětí.

Solidarita uvnitř téže generace

K poslednímu požadavku připomínám odstavec z článku Dítě a generační solidarita, zveřejněný v *RC Monitoru* č. 3/2014, Solidarita uvnitř téže generace:

Solidaritu založenou na zdravých základech uvnitř téže generace (solidaritu intragenerační) si musí pohlídat, nebo v případě její aktuální absence prosadit,

ekonomicky aktivní generace. To znamená generace, která vytváří hodnoty, a proto je u moci, má tuto zodpovědnost sama vůči sobě! Pokud si nevytvoří prostředí, ve kterém pracující rodiče mohou vychovávat děti bez vysokého rizika ekonomického bankrotu rodiny (viz tab. 1 v článku Dítě a sociální reforma). V prostředí se zárukou plného starobního důchodu z I. důchodového pilíře, právě z důvodu řádné výchovy dětí, je dobře vychovaných, pracovitých dětí v takové generaci nedostatek. Následně, tj. s časovým posunem o jednu generaci, dochází k problémům průběžně financovaných systémů sociálního státu, např. důchodového, ale také při financování zdravotnictví. Pocítí to ve stáří právě ta generace, která se o to sama zasloužila! Pocítí to trojím způsobem. Za prvé nižšími starobními důchody vzhledem ke snížené valorizaci podle inflační doložky. Za druhé rozevíráním nůžek mezi průměrnou mzdou a průměrným důchodem díky žádné nebo jen částečné valorizaci podle růstu reálných mezd. Za třetí zvyšováním věku odchodu do důchodu, což již dnes znamená, že 20 % lidí umírá v předdůchodovém věku.

Na čem závisí naše budoucnost

Proč vyslovuji tak striktní požadavky? Protože naše spokojeně prožité stáří spočívá, prostřednictvím průběžně financovaného prvního důchodového pilíře, výhradně na bedrech našich dobře vychovaných, pracovitých dětí!

Ta pravdivá myšlenka nemůže být uvedena do praxe sociálního státu jednoduše. Schází nejen snaha na politické úrovni. Chybí i odborné vědomosti, protože zde chybí rozvoj celého samostatného vědeckého oboru – sociální ekonomie.

Bože, dej mým slovům dopadnout na úrodnou půdu, aby vyklíčila. Vyklíčila a následně přinesla úrodu v podobě poznání, že naše budoucnost existuje jen ve spojení s našimi rodinami obdařenými dětmi!

Ivo Patta

(Mezititulky redakce)

Ing. Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie UK

ISLÁMSKÝ STÁT PROTI KŘESŤANSKÉ CIVILIZACI

Náboženské násilí?

Kdykoli evropský tisk přinese zprávy o muslimských útocích na křesťany a jejich instituce, objeví se komentáře o „náboženských příčinách terorismu“. Naznačuje se, nebo i přímo tvrdí, že křesťanství má tentýž bojový potenciál. Nebudu se teď znovu vracet k tomu, že dějiny křesťanské civilizace i její vývoj mají jinou podobu; o tom jsme už psali víckrát. Chci ale upozornit, že muslimům jejich náboženské nadšení nebrání ve spolupráci s bojovným ateismem.

Islamistické skupiny jako Hizballáh a Hamás navazují už několik let těsné vztahy se Severní Koreou: ta je ochotna podporovat síly namířené proti západním zájmům v regionu. Vztah mezi Hamásem a komunistickou Koreou vyšel najevo už v roce 2009, kdy při nouzovém přistání v Bangkoku bylo v severokorejském nákladním letadle zabaveno 35 tun zbraní včetně raket země-země a dalšího zařízení. Vyšetřovatelé sdělili, že zásilka byla určena Íránu a odtud měla být propašována libanonskému Hizballáhu a Hamásu do Gazy. Západní bezpečnostní činitelé tvrdí, že po nynější operaci v Gaze se Hamás snaží přesvědčit korejské komunisty, aby dodali další zásoby raket jako náhradu za rakety vystřelené na Izrael.

Izraelští vojenští velitelé, kteří dohlížejí na operace proti Gaze, se domnívají, že to byla komunistická Korea, která poradila Hamásu, aby vybudoval rozsáhlou síť tunelů do Gazy, jimiž by bylo možné dodávat zbraně, aniž by je objevily izraelské drony.

„Syn Hamásu“

Na televizní stanici CNN nyní vystoupil Mosab Hassan Jussef, muslim, který přestoupil ke křesťanství, a sdělil, že zničení Izraele není pro Hamás konečným cílem. Mosab Hassan Jussef je nejstarším synem šejka Hassana Jussefa, jednoho ze zakladatelů Hamásu, a sám k němu patří.

O Hamásu řekl: „Jim na lidském životě Palestinců nezáleží, ani na životě Izraelců nebo Američanů. Nezáleží jim totiž ani na vlastním životě. Chtějí pro svou

ideologii zemřít... Konečným cílem hnutí je vybudování celosvětového islámského státu.“ Jussef řekl, že tato ideologie se v mešitách vstěpuje už pětiletým dětem.

Libanonský velký muftí, šejk Muhammad Rašíd Kabbání, vyzval o svátku *Eid al-Fitr* ke svaté válce za osvobození Palestiny; tento džihád je povinností každého muslima. Na druhou stranu muftí odmítl protikřesťanské násilí v Iráku a prohlásil, že toto násilí je proti principům islámu.

Kostel v Mosúlu. Foto: <http://catholic4lifeblog.wordpress.com>

Co teď?

Ve Vídni se sešli vrcholní představitelé křesťanských církví, aby o nejnovější situaci jednali. Shodli se na tom, že postup ISIS v Iráku, zvláště v Mosúlu, je „útokem na základy civilizace, lidské důstojnosti a lidských práv“. Vyzvali vládu, aby v součinnosti s dalšími zeměmi EU a OSN podnikla efektivní kroky ke skončení teroru a umožnila budování irácké státnosti. Přimluvili se také za sankce, jež by finančně postihly ISIS.

Prohlášení podepsal kardinál Schönborn, řecko-pravoslavný metropolita Arsenios, luterský biskup Michael Bunker, předseda Rady církví Lothar Pöll a předseda ekumenické nadace *Pro Oriente* Johann Marte.

„Skláníme se v hluboké úctě před svědectvím víry, jež přináší mosúlská křesťané,“ píše se v prohlášení. „Jsou důstojnými dědici té mezopotámské tradice, která dala světu nespočetné mučedníky, teology, učence a svědky víry.“

Signatáři prohlášení vyzvali křesťany, aby se letošního 8. srpna připojili

ke „Dnu postů a přímlyv za irácké křesťany a jejich muslimské přátele“. Současně prosí o finanční dary pro rakouskou „Iniciativu Křesťanský orient“ a „Církev v nouzi“: křesťané, jimž se podařilo dostat na kurdské autonomní území, zde totiž byli velkoryse přivítáni a pomoc jim poskytovanou je třeba finančně podpořit.

Jak s azylem a přistěhovalectvím?

Tvrdou kritiku islámu vyjádřil zastupující šéfredaktor berlínského listu *Bild am Sonntag* Nicolaus Fest. Ve svém komentáři napsal: „Rozčiluje mě nadproporční kriminalita mladistvých s muslimským zázemím. Rozčiluje mě vražedné opovržení k ženám. Rozčilují mě nucené sňatky, vraždy pro čest. A ještě více mě rozčilují antisemitské pogromy, kde zaznívají necivilizovaná slova.“

Fest označuje islám za překážku integrace. „Na to by se měl při azylovém a přistěhovaleckém řízení brát výslovný ohled!“ Je proti „importovanému rasismu“ a proti tomu, za čím islám stojí.

Politici reagovali na jeho komentář ostrou kritikou. Mluvící frakce „Svaz 90/Zelení“ Volker Beck žádá, aby se časopis muslimům omluvil.

Vedle azylu a přistěhovalectví je tu ale další problém: islamistické angažmá muslimů narozených už na Západě. Do Sýrie odjelo v minulých třech letech až 11 tisíc občanů západních zemí. Jedním z nich byl americký sebevražedný atentátník, který si říkal abú Hurajra Amríkí. Dva měsíce po atentátu se objevilo video, ve kterém říká, že si chce odpočinout až po smrti.

Tlak problémů spojených s muslimskou přítomností na Západě se tedy zvyšuje a přivírat nad touto skutečností oči je – mírně řečeno – neprozíravé.

Michaela Freiová

Čerpáno z agentur Kathnet a Fides

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

Jak to vidí Jan Gregor

Pochod pro rodinu

Rodina je v západním světě vystavována neustálým otřesům. Od počátku 20. století je nepřetržitě deptána různými ideologiemi, které si nekladou za cíl nic menšího než pojetí tradiční rodiny rozbourat.

Mladí křesťanští demokraté již po čtvrté pořádají akci s názvem Pochod pro rodinu. Mnoho lidí si klade otázku, proč pořádát tak aktivistickou akci na podporu něčeho, co je většinovou společností vnímáno jako nezpochybnitelný a užitečný institut.

Mladí křesťanští demokraté tento smířlivý názor nesdílí, a to z mnoha důvodů. V prvé řadě je v západním světě rodina vystavována neustálým otřesům, které byly zpočátku vyvolány technickým pokrokem. Od počátku 20. století je neustále deptána různými ideologiemi, které si nekladou za cíl nic menšího než pojetí tradiční rodiny rozbourat.

Velmi stručně se zde pokusíme nastítnit, co chápeme jako ohrožení a proč si myslíme, že se již po několik dekád svádí kulturní boj o definici rodiny. Úspěch rodiny je vázán na institut manželství, svazek mezi mužem a ženou. Každá civilizace vytvořila normy regulace tohoto vztahu, a to z důvodu ochrany těch nej-

slabších, a to dětí, které jsou nejzranitelnější součástí společnosti. V posledních měsících nabývá na síle debata o uzákonění možnosti adopce dětí páry stejného pohlaví.

Adopce je příznivci tohoto návrhu prezentována jako výhodná pro obě strany. Idea je představována jako vhodná alternativa pro děti a mladistvé umístěné do dětských domovů či děti trpící různými formami frustrace, které je nemožné umístit do tradiční rodiny z různých, často zástupných důvodů.

Zde se nabízí také otázka, zda je situace natolik vyhocená, abychom rozšířili privilegia tradiční rodiny na okruh registrovaných párů. Manželství je zalo-

ženo na mnoha aspektech, které kvalitativně odlišují manželství a registrované partnerství, a které v důsledku vysvětlují vhodnost nároku dítěte na rodinu, tedy na tradiční pojetí svazku muže a ženy. Manželství není pouze o citech, je založeno na principu ručení za svá rozhodnutí, za své jednání, a to i svým majetkem.

Velmi signifikantním kritériem, které ukazuje kvalitativní odlišnost soužití párů stejného pohlaví a manželů, je přístup k nevěře. Expresivní slovo nevěra se samozřejmě používá pouze v případě manželství a soužití muže a ženy, v případě párů stejného pohlaví se dozvíme, že tolik necítí sexuální exkluzivitu. (Andrew Sullivan, opěvovatel „spirituality anonymního sexu“, se domnívá, že „otevřenost“ vztahů mezi osobami stejného pohlaví může posílit vztah mezi manželem a manželkou nastolením „flexibility“, což je eufemismus pro nevěru.)

Mnohé studie poodhalily, že páry stejného pohlaví tolik nerozlišují mezi exkluzivním svazkem a svazkem otevřeným. Oproti tomu manželství je postaveno na principu exkluzivity a z hlediska statistik se také kvůli nevěře nejčastěji rozpadá. Je skutečným mediálním zázrakem, jak se příznivcům LGBT podařilo veřejnou debatu od tohoto faktu odvrátit a vytvořit představu a priori rozvedeného manželství oproti idylickým vztahům, které panují mezi páry stejného pohlaví. To jsou témata, která již neotřásají pouze zeměmi na západ od naší hranice, ale i naší zemí. Komunita LGBT zastoupena spolkem PROUD se již několik měsíců snaží prosadit návrh zákona, který by umožnil adopci dětí párům stejného pohlaví.

Zde stojíme před otázkou, jaká je naše představa o úloze státu. Má být stát a zákonodárci neutrální? Má zaručovat pluralitní společnost, a jakými nástroji? Má být „skupinka náboženských fanati-

Manželství není pouze o citech, je založeno na principu ručení za svá rozhodnutí, za své jednání.

MKD
MLADÍ KŘESŤANŠTÍ DEMOKRATÉ

Pořádají ve spolupráci s
HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

pod záštitou Pavla Belobrádky,
místopředsedy vlády ČR
a Tomáše Zdechovského,
poslance Evropského parlamentu

POCHOD PRO RODINU

16.8.2014
Sraz ve 12:30 hod.
na rohu ulic Washingtonova
a Politických vězňů **v Praze**

Srdečně jsou zváni všichni,
zvláště pak rodiny s dětmi.

**„Rodina je základem společnosti
a existence národa“**

ků“ těmi kdo budou většinou, hodnotově neutrální společnosti diktovat pravidla, která patří do světa historie?

Určitě tomu tak není. Na obhajobě rodiny, tedy manželství, by se překvapivě měli shodnout liberálové i konzerva-

tivci, a zároveň lidé hájící utilitarismus i tradiční hodnoty, jelikož právě hodnoty přináší onen reálný užitek. Proto Mladí křesťanští demokraté letos již počtvrté pořádají Pochod pro rodinu ne jako truc akci pochodu Prague Pride, nýbrž jako

akci, jejímž cílem je poukázat na výše uvedená fakta a na skutečnost, že právě a jedině rodina je základním prvkem společnosti a existence národa.

Jan Gregor
místopředseda MKD

Letem světem

Chcete pomoci ženám, ale nevíte jak? Tak se ptá nadpis jednoho propagačního textu. A hned má nápad – **darujte svá vajíčka!** Nikoli drůbeží, ale ženská. Normálně se za to platí (a docela vysoká částka), tak můžete být tentokrát altruističtější než jindy a ryze charitativně své pohlavní buňky věnovat. Je to legální, prý bezpečné a ještě k tomu anonymní. Jinými slovy: potřebujeme vás pro byznys v umělém oplození, ve kterém zplodíme děti anonymním dárcům gamet. Že je to nemorální? Že se kvůli nastavení tohoto systému zřejmě narodí děti, které se v dospělosti mohou vzájemně dopustit incestu, aniž by o tom věděly? Že si za to necháváme draze zaplatit? Že přitom zbydou stovky embryí, která pak zůstanou osiřelá? Že při tom zabijeme desítky nebo stovky počatých dětí v procesu in vitro fertilizace? Že se kvůli těmto procesům rodí více nemocných dětí s vážnými zdravotními komplikacemi (je ale třeba o tom prý mlčet)? **Ale prosím vás, vždyť je to pomoc založená na charitě!** Kam se ten náš svět řítí, řekněte, kam?

„Tak zvané restituce nejsou o ničem jiném, než že po navrácení alespoň části majetku a jeho částečném nahrazení si budou církve svůj provoz financovat samy. Pochopitelně počítáme s tím, že na financování školství, zdravotnictví, sociálních zařízení či památek, kterých využívají i nevěřící, se budeme se státem podílet,“ napsal na svém blogu kardinál Dominik Duka. Reagoval tak na bouřlivé diskuse čtenářů na dané téma, probuzené zejména jeho textem, který komentoval roli KSČM. **Tato strana se rozhodla být hlídacím psem při procesu navrácení ukradeného majetku církvím. „Mám-li odpovědět na častou výtku, že by se věřící měli financovat ze svých sbírek,“ píše dále Do-**

minik Duka, „zeptám se, proč se komunisté nefinancují z členských příspěvků?

Proč jen v tomto roce přijali od nás všech, ze státního rozpočtu, 76 687 917 korun na činnost své strany a k tomu dalších 74 104 400 za volby v minulém roce? A to nepočítám výdaje na jejich 33 poslanců a senátory, což ročně obnáší přibližně dalších 150 milionů – ty jdou na platy po-

Koláž: mimi

slanců, jejich asistenty, kanceláře, ošacení, jízdné a další benefity. Na co používají těch 300 milionů? Kolik hospiců zbudovali, kolik škol, kolik nemocnic? Přispívají na sociální zařízení? Nikoli. **Jejich děti chodí do našich škol církevních i státních, které platíme všichni, i nevoliči a nečlenové KSČM, léčí se v našich nemocnicích a umírají v našich hospicích, aniž bychom po nich chtěli korunu!**

Samotný známý komunistický novinář pan Kojzar, kterého věru nemusím podezřívát ze sympatií ke katolické církvi, psal pochvalně o našem hospici, s nímž učinil osobní zkušenost.“

Jeden časopis přinesl soupis deseti věcí, které chybí v osnovách školáků, ale prý rozhodují o štěstí – „Seděl jsem na kávě s učitelkou mého syna. Ptal jsem se, jak je možné, že má už čtvrtou třídu lepší vysvědčení, než jsem mívál já. A nejen to. Jak to, že je sportovněji založen, že má rozečteno více knížek, že dříve než já otevírá dveře ženám, že se nezdráhá pozdravit i cizí lidi na ulici a že když jednomu z nás dvou je ouvej, to on mně pofouká rány. Usmála se a podotkla s lehkou omluvou: **„Víte, nesmíte se na mě zlobit. Učím děti více než jen podle schválených osnov. Učím je totiž i podle svých hodnot, aby byly nejen chytré stroje, ale hlavně dobří lidé. Na tento předmět se bohužel v osnovách zatím nemyslelo.“** A to opomenuté desatero? Tak třeba: „Uč se cizí jazyky. Pro jiné lidi; Buďte s lidmi, které máte rádi; A mějte rádi lidi, se kterými jste; Žijte v přítomnosti, v konkrétním dni, hodině, okamžiku.“ Když k tomu přizveme Krista, nemůže to skončit neplodně. Požehnané léto!

-zd-

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSC:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedine díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

NÁRODNÍ POUŤ RODIN

Motto: **Fandíme rodině**

Žďár nad Sázavou – Klášter
29.–30. srpna 2014

Program:

Pátek 29. 8.

18.00 mše svaťá v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře doprovází sbor Svalopluk následuje Nikodémova noc (adorace, svátost smíření, duchovní rozhovory)

19.00 koncert na nádvoří zámku – hudební skupina Profesionálové

Sobota 30. 8.

9.30 ranní duchovní slovo P. Vojtěcha Kodeta, O.Carm.

10.30 pontifikální mše svaťá hlavní celebrant pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP

12.00 program na pódiu, zámeckých nádvořích a zahradě: Hudební kolotoč – Petr Bende a Pavel Heldán – Divadlo Koráb – Princezna na hrášku houslový koncert – Duo Lyriko – Magdalena a Štěpán Graffovi biblická zahrada – výtvarné dílničky – lukostřelba – program pro mládež – skákaací hrad přednášky – komentovaná prohlídka baziliky – adorace s komunitou Emmanuel interaktivní výstava pro rodiny

15.30 zakončení pouťe, závěrečná modlitba, požehnání

16.00 procesí do poutního kostela na Zelené hoře

Vstup do všech muzeí v areálu zámku včetně Zelené hory zdarma. K obědu je možné zakoupit si produkty z místních rodinných farem. Před zahájením programu a po jeho ukončení bude mezi nádražím a areálem zámku jezdit kyvadlová doprava. Pro maminky s kojenci je k dispozici místnost pro kojení a přebalování.

Informace: www.narodnipoutrocin.cz

Akci můžete podpořit příspěvkem na účet: 4010046676/6800 variabilní symbol: 780

10. 8. **Ne** 19. neděle v mezidobí
I Král 19,9a, 11–13a, Žl 85, Řím 9,1–5, Mt 14,22–33
11. 8. **Po** Památka sv. Kláry, panny
Ez 1,2–5,24–28c, Žl 148, Mt 17,22–27
12. 8. **Út** sv. Jana Františka de Chantal, řeholnice
Ez 2,8 – 3,4, Žl 119, Mt 18,1–5.10.12–14
13. 8. **St** sv. Poncián, papež, a Hippolyt, kněz, mučedníci
Ez 9,1–7; 10,18–22, Žl 113, Mt 18,15–20
14. 8. **Čt** Památka sv. Maximiliana Marii Kolbeho, kněze a mučedníka
Ez 12,1–12, Žl 78, Mt 18,21 – 19,1
15. 8. **Pá** Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (Doporučený svátek)
Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab, Žl 45, I Kor 15,20–27a, Lk 1,39–56
16. 8. **So** sv. Štěpán Uherský
Ez 18,1–10.13b.30–32, Žl 51, Mt 19,13–15

17. 8. **Ne** 20. neděle v mezidobí
Iz 56,1.6–7, Žl 67, Řím 11,13–15.29–32, Mt 15,21–28
18. 8. **Po** sv. Helena
Ez 24,15–24, Dt 32,18–21, Mt 19,16–22
19. 8. **Út** sv. Jan Eudes, kněz
Ez 28,1–10, Dt 32,26–36, Mt 19,23–30
20. 8. **St** Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
Ez 34,1–11, Žl 23, Mt 20,1–16a
21. 8. **Čt** sv. Pius X., papež
Ez 36,23–28, Žl 51, Mt 22,1–14
22. 8. **Pá** Památka Panny Marie Královny
Ez 37,1–14, Žl 107, Mt 22,34–40
23. 8. **So** sv. Růžena z Limy, panna
Ez 43,1–7a, Žl 85, Mt 23,1–12

24. 8. **Ne** 21. neděle v mezidobí
Iz 22,19–23, Žl 138
Řím 11,33–36, Mt 16,13–20
25. 8. **Po** sv. Benedikt a druhové, mučedníci
2 Sol 1,1–5.11b–12, Žl 96, Mt 23,13–22
26. 8. **Út** ct. Martin Středa
2 Sol 2,1–3a.14–17, Žl 96, Mt 23,23–26
27. 8. **St** Památka sv. Moniky
2 Sol 3,6–18, Žl 128, Mt 23,27–32
28. 8. **Čt** Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
I Kor 1,1–9, Žl 145, Mt 24,42–51
29. 8. **Pá** Památka Umučení sv. Jana Křtitele
Jer 1,17–19, Žl 71, Mk 6,17–29
30. 8. **So** sv. Fiakr, poustevník
I Kor 1,26–31, Žl 33, Mt 25,14–30

31. 8. **Ne** 22. neděle v mezidobí
Jer 20,7–9, Žl 63
Řím 12,1–2, Mt 16,21–27
1. 9. **Po** sv. Jiljí, opat
I Kor 2,1–5, Žl 119, Lk 4,16–30
2. 9. **Út** sv. Justus
I Kor 2,10b–16, Žl 145, Lk 4,31–37
3. 9. **St** Památka sv. Řehoře Velikého
I Kor 3,1–9, Žl 33, Lk 4,38–44
4. 9. **Čt** sv. Růžena z Viterba, panna
I Kor 3,18–23, Žl 24, Lk 5,1–11
5. 9. **Pá** sv. Viktorin, biskup a mučedník
I Kor 4,1–5, Žl 37, Lk 5,33–39
6. 9. **So** sv. Magnus, opat
I Kor 4,6–15, Žl 145, Lk 6,1–5

7. 9. **Ne** 23. neděle v mezidobí
Ez 33,7–9, Žl 95
Řím 13,8–10, Mt 18,15–20
8. 9. **Po** Svátek Narození Panny Marie
Mich 5,1–4a, Žl 13, Mt 1,1–16.18–23
9. 9. **Út** sv. Petr Klaver, kněz
I Kor 6,1–11, Žl 149, Lk 6,12–19
10. 9. **St** bl. Karel Spinola, kněz a mučedník
I Kor 7,25–31, Žl 45, Lk 6,20–26
11. 9. **Čt** sv. Emil, biskup
I Kor 8,1b–13, Žl 139, Lk 6,27–38
12. 9. **Pá** Jména Panny Marie
I Kor 9,16–27, Žl 84, Lk 6,39–42
13. 9. **So** Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
I Kor 10,14–22, Žl 116B, Lk 6,43–49

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 240008911/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.